

Hejderidarna Jablonsky

Av Allan Jardén

Johan och Frantz Jablonsky

Johan Jablonsky, min morfars farfars farfars far, född 1711 i Kristianstad och Frantz hans bror, född 1712 även han född i Kristianstad. De var hejderidare och jägare till yrket. Söner till Johan Joseph Jablonsky och hans hustru Anna Magdalena Erasmidotter Siöwall.

Samma år som den polske kungen Stanislaw Leszczyński flyttade med sin familj till Zweibrücken och Johan Joseph och Anna Magdalena kämpade med värdshuset "Sjöormen" flyttade Johan och Frantz till Södra Mellby.

Efter att Johan studerat färdigt på läroverket i Kristianstad fick han utbildning hos Holger Rosencrantz på Glimminge som lärde honom skjuta. Efter utbildningen fick han arbete på Gärnäs ägor som jägare och skytt. Vid 27 års ålder, 1739 blev han anställd på Dybecks slott som hejderidare.

Frantz var 26 år 1739 och hade lärt sig skjuta hos löjtnant Christopher Laurin under fem år och blev därefter skytt hos rustmästare Mawille på Torsjö, därefter fick han tjänst hos häradshövdingen Carl Hallenborg på Rydsgård även här som hejderidare.

1

Det var tidig lördagsmorgon, en strålande vacker dag i början av augusti månad 1739. Johan hade stigit upp redan vid femtiden på morgonen. Han bodde i ett av annexen till slottet vilket var inrättat för den överordnade skogsvaktaren som hade titeln hejderidare. I samma byggnad men väl åtskilt från skogsvaktarens bostad bodde övrig vaktpersonal. Johan klädde sig i rena nytvättade kläder som bestod av skinnbyxor, jacka av mollskinn samt långa ridstövlar. På huvudet bar han en brun jakthatt där ett gult sidenband runt hatten även satt en vacker fjäder. Runt midjan bar han ett kraftigt skärp där hans "pamp", värjan som var det vanligaste vapnet för hejderidaren förutom ryttarpistolen. Denne skulle sitta fästad vid sadeln på ryttarens högra sida för att lätt komma åt den.

Johan lämnade annexet och ställde stegen mot häststallet där han hade sin favorithäst, en vacker skimmel som lyssnade till namnet "Blixten". När han sadlat "Blixten" ledde han honom i grimman ut på slottsgården. Trots att det var hans lediga dag höll han ett vakande öga på slottet och dess omgivning. Han satt upp i sadeln och innan han red ut genom slottsportarna red han runt byggnaderna för att se att inget oförrättat inträffat under natten.

Det hade ryktas om att några ryttare ridit runt på ägorna och man befarade att det kunde vara kornetten Johan Caspar Petri och hans kumpaner som var i farten igen. Caspar Petri var en ivrig affärsman men inte alltid med ärliga åsikter. Han hade vid ett flertal tillfällen blivit dömd till böter, och i domböckerna förekom ofta hans namn. Caspar Petri var född i Preussen 1680 och lärt sig militäryrket. Var gift med sadelmakaren Johan Lönboms änka Caisa och var bosatt i Trelleborg. Det påstods att han var sjuk efter en olycka i Tyskland.

Då det verkade som allt runt slottet var sig likt red han ut genom grindarna och styrde "Blixten" ner mot Simlinge ängar vid Gislövs läge.

Johan hade alltid haft gott öga till flickor och nu på sin lediga dag var han på väg att besöka Anna-Lena en flicka han träffade på värdshuset "Gyllene Svärdet" för snart en vecka sedan. Han red i sakta mak och kunde glädjas åt det vackra vädret och kände den sena solvärmens tränga in under jackan. Han fick till och med dra ner hatten lite för de låga solstrålarna som stack honom i ögonen.

Den lilla skogsvägen som ledde upp till slottet var rejält upptrampad av hästhovar men lätt att ta sig fram på. Han red ner mot en större träddunge vid storskogens slut för att se om det skulle synas några dovhjortar eller annat klövvilt innan han red mot Dalköpinge vid Gislöv där Anna-Lena bodde i ett litet torp i kyrkbyn tillsammans med sina föräldrar.

Han hade precis tagit sig fram till dungen då en kraftfull hjort passade på att lämna skogen då den blivit skrämmd av Johan och hans häst. Johan satt av hästen och band upp honom vid ett träd för att sedan smyga längre fram mot träddungens öppning. Där hade han uppsikt över nejden som sträckte sig fram till ungskogen några hundra meter bort. Den stora uppkörda landsvägen låg emellan ungskogen och träddungen där han befann sig. I horisonten där man

anande landsvägens begynnelse tornade ett kraftigt grusmoln upp. Ett ekipage av något slag var i antågande.

Johan gick tillbaka till "Blixten" som gnäggade ljudligt då han lösgjorde honom från trädet och ledde honom fram mot trädungens öppning för att se vad det var som nalkades. Dammolnet närmade sig och plötsligt syntes en större diligens med beväpnad ridande vaktpersonal. Sådant ekipage var ovanligt i dessa trakter och förekom nästan enbart kring storstäderna. Vaktpersonalen bestod av två ryttare framför vagnen och fyra ryttare bakom den. Johan kunde se att vagnsdörren var utsmyckad med en målad guldkrona som om det var ett kungligt resesällskap.

Johan funderade på om ekipaget var på väg till slottet då slottsherren som han var anställd hos hade hög rang och tillhörde adeln. I så fall måste han kanske återvända dit. Resesällskapet höll inte in sina hästar utan fortsatte i samma fart längst landsvägen och försvann med ett dammoln vid nästa vägkrök. Han kunde andas ut och fortsätta sin färd till Dalköpinge och "flamman" Anna-Lena, som han bestämt att möta upp vid värdshuset "Gyllene Svärdet" som låg vid landsvägen som gick mot Gislövs läge. Hit sökte sig fiskebåtsfolket då de gick iland efter utfört dagsverk för avyttring av fångsten. Hit kom också äventyrare och vissa oärliga personer. Krögaren Jöns Jönsson, som Johan och även Frantz var god vän med hade oftast lite information om vad som rörde sig i området vilket Johan var i behov att få veta för slottet Dybäcks säkerhet.

Då de förmodliga kungligheterna som kanske var på väg till Malmö, försvann bortåt vägen kunde Johan sitta upp på nytt och rida vidare mot värdshuset. Han var ute i god tid och behövde inte skynda på. Han red ner mot ungsbogen för att komma i skydd av den och inte behöva exponera sig ute på öppna fält om någon illasinnad ryttare tänkte beröva honom livet. Ungsbogen fortsatte fram till mer storskog och där inne bland alla uppridna småvägar hittade Johan som i sin egen ficka. Här hade han ridit många gånger då även denna skog numera tillhörde Dybäcks arealer, även om den låg på den yttersta kanten av markerna. Markerna som förut tillhört adelssläkterna Marsvin, Munk och Bille från den danska tiden under dess storhetstid som började redan på 1300-talet låg nu under Dybäcks ägor.

När han kommit in i skydd av de större träden sökte han upp en av de många upptrampade stigarna som han visste ledde fram mot kusten. Johan hade inte kommit långt in i storskogen förrän han hörde röster en bit bort. Han steg ner från "Blixten" tog honom i grimman och smög sakta framåt där han hört rösterna. Han var ju på marker som han ansvarade för och hit ville han inte ha inkräktare.

Då Johan närmade sig personerna varifrån rösterna kom tyckte han först känna igen en röst men gav sig inte tillkänna, utan smög bara närmare. Vid en större enebuske band han upp hästen och fortsatte sedan nästan ljudlöst framåt. Av säkerhetsskäl drog han sin värja ljudlöst ur slidan och nästan framme hos inkräktarna hukade han sig bakom ett stort buskage.

Bara en bit ifrån där han befann sig stod fem ryttare vid sina hästar och såg ut mot skogsöppningen.

- Vågar vi oss närmare slottsbyggnaden? hörde han en av dem säga.

- Vi rider tillbaka, djuren har inte gått så långt hemifrån, sa en annan.

Plötsligt satt de upp på sina hästar och red sakta längre in i storskogen. Johan ingrep inte och de kanske inte hade onda avsikter. Det verkade som om de letade efter någon bortsprungna boskap. Han vände tillbaka och hämtade "Blixten", samtidigt som han stack värjan på plats. Nu måste han fortsätta mot värdshuset, vilket var samma håll som de fem ryttarna tog men han red i sakta mak för att inte komma ikapp dem.

Efter bara en knappt halvtimme inne i storskogen kom han fram till en glänta vid skogens slut och kunde skymta havet och landsvägen vid Gislövs läge. Ensamt och majestätiskt låg värdshuset precis invid vägen. Johan styrde dit "Blixten" trots att klockan inte var tolv på dagen, då det var den avtalade tiden han bestämt med Anna-Lena. Det var ett utmärkt tillfälle att kunde rida i förväg dit och dricka en öl samt prata med krögaren Jöns Jönsson som kände folk och visste vad som var på gång i trakten. Han visste kanske vad det var för något högburet ekipage som var på väg mot storstaden även om de inte hade passerat landsvägen som gick förbi hans värdshus.

När han närmade sig värdshuset såg han att det stod några hästar, han räknade dem till tio uppbundna och sadlade kraftfulla djur som frustade något då han stannade och steg av "Blixten". Mellan några svarta hingstar kunde han binda upp sin skimmel och gick sedan med raska steg upp mot svängdörrarna som ledde in till krogen. Ett sorl av röster slog emot honom då han knuffade upp dörrarna och gick in i lokalen. Stämningen där inne gick inte att ta fel på. Det pratades och skämtades samtidigt som ölen rann ner i ryttarnas strupar.

Framme vid bardisken stod Jöns Jönsson och tappade upp öl allteftersom sejderna behövdes fyllas. Då han såg sig om bland gästerna tyckte han att några var bekanta men för övrigt verkade det som om det var ryttare som kanske bara red förbi och behövde släcka törsten. Det var väl inte så otroligt om de fem ryttarna som han stötte på i skogen för någon timme sedan var bland värdshuset gäster.

Då krögaren fick syn på Johan kom han fram till honom med ett stopp öl samtidigt som han torkade av bardisken.

- Så trevligt att se dig igen, sa krögaren och förde stoppet närmare Johan.
- Jag har bestämt möte med en flicka, började Johan.
- Anna-Lena, kan jag tro.
- Ja, det är hon. Hon kommer hit vid tolvsnåret och då kanske du har något vi kan äta?
- Blir det bra med korvgryta? undrade Jöns.
- Helt perfekt. Jag sätter mig vid det lediga bordet vid hörnet, fortsatte Johan och tog sin öl och gick bort till ett ledigt bord som stod lite avskilt från de övriga.

Tog av den plymförsedda hatten och hängde den på en ställning som stod vid sidan av bordet samtidigt som han satte ner ölkruset. Satte sig sedan på en bekväm stol och tog några klunkar ur stoppet samtidigt som han betraktade gästerna som verkade vara en brokig skara. Några satt par om par och pratade men ett större gäng hade satt sig vid ett stort runt bord, nästan i mitten av lokalen. Där han satt hade han god uppsikt på alla i lokalen och kunde koppla av och invänta Anna-Lena.

Nu kände han också matlukten från köksregionerna som blandade sig med röken från bolmande pipor.

Plötslig dundrar det in ett sällskap av fem ryttare som verkade vara påverkade av för mycket öl eller sprit för de uppför sig ohyfsat och knuffade undan några gäster framme vid bardisken.

- Ro hit lite öl, krögare, gapade en av dem.
- Lugna er lite, försökte Jöns.
- Sno på nu för böveln, sa en annan.

Jöns skyndade sig så gott han kunde och fyllde några ölstop till de skrämmande gästerna. Då de fått sina ölkrus lugnade de ner sig. Johan studerade dem lite noggrant från sin plats där han satt och tyckte att de påminde om ryttarna i skogen. Han satt kvar på sin plats och fortsatte att iaktta dem och inväntade på vad som skulle hända härnäst.

Efter en stund då lugnet lagt sig i lokalen och Jöns blev avlöst framme i baren kom han fram till bordet där Johan satt och slog sig ner hos honom.

- Vet du att Caspar Petri är i farten igen i de här trakterna, sa han så fort han satt sig ner.
- Det visste jag inte, svarade Johan och såg att Jöns hade mer att säga.
- Caspar och hans gelikar hade varit här i skogarna, ja en bit härifrån, hos en godsägare och förmodligen stulit boskap.
- I mina trakter stötte jag på några ryttare som letade efter bortsprungna boskap, fortsatte Johan.
- Då var det kanske deras djur som var stulna.
- Det är ju inte omöjligt att det ligger till så.
- Se upp så du inte får in Caspar i de marker som du och din bror Frantz har hand om, avslutade Jöns och gick sedan tillbaka till bardisken för att servera mer öl åt sina törstiga gäster.

Johan funderade på vad Jöns sagt och på måndagsmorgon hade han ju bestämt med Frantz att tillsammans skulle de rida runt slottets ägor och se till att allt var som det skulle. Då han satt och funderade på vad Jöns sagt hade han inte observerat att Anna-Lena plötsligt var närvarande och på väg att sätta sig ner vid hans bord.

- Du verkar frånvarande, var det första hon sa till Johan då hon hade satt sig ner vid bordet.
- Förlåt, jag satt i mina egna tankar. Så roligt att se dig igen, svarade Johan och reste sig upp och gav henne en kyss på kinden.
- Vad funderade du på? undrade hon och hängde upp sin hatt vid sidan om Johans.
- Det var Jöns Jönsson, krögaren som berättade att en godsägare en bit härifrån hade blivit av med några djur, svarade Johan.
- Det var på baronens marker, sa Anna-Lena, reste sig upp och tog av sig sin jacka och hängde den över stolen.
- Känner du till det?
- Har bara hört av far att det hänt något där borta för några dagar sedan.
- Nu glömmet vi det. Jag sade till Jöns att vi ville ha något att äta så han kommer nog hit om en stund och serverar oss mat. Jag går och hämtar något att dricka till dig, fortsatte Johan.

Johan gick fram till baren och beställde ett stopp öl. När han fick stoppet tog han med sig det till bordet där Anna-Lena satt. Samtidigt kom en servitör och serverade dem en korggryta som doftade läckert.

- Nu hugger vi in på maten, jag är faktiskt rätt hungrig, sa Johan och började äta av det han hade blivit serverad.
- Det ser onekligen gott ut, fyllde Anna-Lena i och stoppade en korbbit i munnen.
- När vi har ätit tänkte jag att vi rider längst strandvägen och stannar till vid den lilla skogsläntan innan storskogen, föreslog Johan.
- Är det något särskilt du tänker på?
- Inte mer än att få vara med dig, förstår du väl, svarade han och blinkade förföriskt mot henne.

Hon skrattade glatt åt hans svar och plockade upp några korbbitar från tallriken som hon sköljde ner med en klunk öl. Johan åt friskt ur den delikata korggrytan och hade nästan ätit upp då det blev bråk framme vid baren.

En av gästerna tog tag i Jöns, krögaren, och drog honom tvärs över baren och slängde honom ner honom på golvet. Johan blev först så häpen över händelsen att han inte kom till skott förrän Jöns låg på golvet. Vad som orsakat händelsen visste han inte men nu lade Johan sig i leken. Mycket för att han så väl kände Jöns Jönsson och visste att han inte ställde till bråk.

- Vad är det som händer? undrade Johan när han var framme hos Jöns som låg kvar på golvet.
- Lagg dig inte i det här, sa den bråkiga gästen och knuffade undan Johan

- Lugna ner dig nu, fortsatte Johan till gästen och räckte sedan handen till Jöns för att hjälpa honom upp.

Gästen som förmodligen var en av ryttarna som suttit vid ett bord en bit från Johan och Anna-Lena drog plötsligt upp sitt vapen. Värjan blixtrade till i ljusskenet och Johan fick rygga tillbaka. Johan ville inte ha strid men blev tvingad att dra sitt vapen han med.

- Ur vägen, skrek bråkstaken och knuffade undan stolar och bord för att få plats samtidigt som han slog hotfullt med värjan mot Johan.

Johan förstod situationen och avväjde faran för ögonblicket. De övriga gästerna i lokalen slutade äta och gick ifrån sina bord och fram till händelsens centrum där två duellanter skulle börja kampen om sin heder.

- Låt oss prata om situationen som uppstått, började Johan som just då andades lite tungt.

- Är du feg, din stackare, svarade antagonisten och gjorde ett utfall mot Johan.

Johan som var skicklig i fäktning, mycket på grund av att hans läromästare Holger Rosencrantz, som var en av Skånes skickligaste fäktare och inte bara hade gott handlag med skjutvapen, parerade utfallet skickligt och med lite tur även lyckades skära upp motståndaren skjorta så han kom att blotta bröstet. Detta gjorde angriparen ursinnig som på nytt försökte nå Johan med sin värja. Johan ville ha ett snart slut på duellen men inte skada sin motståndare nämnvärt. Han gjorde därför ett par häftiga slag och lyckades hitta en öppning där han fick värjspetsen i rätt position och kunde ränna den genom motståndarens hand som greppade värjan. Denna tappade sitt vapen samtidigt som han vrålade av smärta som Johan orsakade honom. Hans sällskap ryckte in och tog hand om honom. De attackerade inte Johan då de såg att allt gott rätt till.

Johan hjälpte Jöns upp på benen eftersom han legat kvar på golvet under hela duellen.

- Tack för hjälpen. Han brukar bråka med folk när han är här, sa Jöns då han kommit bakom bardisken igen.

- Jaja, de tar ju hand om honom och fortsätter inte att bråka med mig, sa Johan.

- Det brukar bli såhär. Gå tillbaks till Anna-Lena, hon ser lite rädd ut.

Johan torkade av blodet på värjspetsen innan han stack tillbaka den i skidan. Under tiden gick han tillbaka till bordet där Anna- Lana satt och väntade.

- Jag tror att vi rider iväg nu, vi har ju ätit färdigt, sa Johan och tittade på ryttarna som gick ut med sin skadade kumpan som hade fått en handduk om handen.

- Bara de inte väntar på oss någonstans och börjar bråka igen.

- Det tror jag inte.

De tog sina kläder, Johan lade några sedlar på bordet som var betalningen för det de ätit och druckit och sedan lämnade de värdshuset. De kom ut till en sval och skön eftermiddag och gick ner från krogens veranda och fram till hästarna. Anna-Lena hade bundit sin häst vid sidan om "Blixten", så båda hästarna började röra på sig så fort de fick se sina ryttare. Den skadade ryttaren och hans kumpaner såg de inte till. De tog på sig sina hattar satt upp i sadeln på hästarna och började rida långsamt ut mot landsvägen som följde konturerna efter den vackra kusten. Efter knappt en halvtimmes ridning kom de fram till en skogsglänta som låg precis där storskogen började. Här bestod växtligheten av ungskog och lummiga buskar. De steg av hästarna och ledde dem en bit längre in där en gräsbevuxen plats var lämplig att slå sig ner på.

Johan band upp båda hästarna vid ett mindre träd, tog med sig filten som låg knuten bakom sadeln på "Blixten" och gick tillbaka till Anna-Lena. På den gräsbevuxna platsen bredde de ut filten och satte sig ner. Här stördes de inte av livliga krogbesökare, endast lite småfågelsång hördes i den vindtysta eftermiddagen.

- Så vackert det är här, kom det från Anna-Lena då hon satte sig ner vid sidan om Johan.
- Vackrast är du, smickrade Johan och drog Anna-Lena närmare sig.

Hon var inte sen med att fresta Johan till mer närmande, utan föll honom om halsen och kysste honom lidelsefullt. Anna-Lenas invit gjorde att Johan blev ivrig och började knäppa upp hennes ridjacka. Han hade precis fått upp några knappar på jackan då han tyckte att hästarna som bara stod en bit ifrån dem började bli oroliga.

Johan avbröt det han höll på med och reste sig hastigt upp. Gick mot hästarna för att lugna ner dem men hörde då ljudet av hästhovar som hastigt närmade sig. Anna-Lena satte sig upp och tittade på Johan som lade ett finger mot sin mun för att visa att hon skulle vara tyst. Hon reste sig upp och gick fram till Johan.

- Är det någon som förföljer oss? undrade hon.
- Vet inte, det hörs som om det är tre ryttare som närmar sig.
- Kan det vara den bråkiga gästens kumpaner som kommer för att hämnas?
- Mycket möjligt. Håll hästarna lugna, sa Johan samtidigt som han drog sin värja.

Ljudet av hästhovar hade upphört men deras egna hästar var ännu oroliga som om de ryttare som nalkandes nu suttit av och var på väg mot den öppna platsen i skogen där Johan och Anna-Lena befann sig. Plötsligt hördes röster som kom inifrån skogen och från det håll varifrån Johan och Anna-Lena kommit. Rösterna närmade sig men varken Johan eller Anna-Lena kunde uppfatta vad dom pratade om då de befann sig en bra bit från dem.

Men bara efter några minuter upptäckte Johan två personer komma emot skogsgläntan och kände igen kläderna de bar och förstod då att de tillhörde den skadade ryttaren skara. Han tecknade åt Anna-Lena att ta fram ryttarpistolen han hade i vapenfodralet vid sidan om sadeln.

Så tyst hon bara kunde, trevade hon efter pistolen, fann den och lämnade över den till Johan som snabbt gjorde den skjutklar.

Rätt som det var rusade de två ryttarna fram med dragna pampar och hotade ilsket med slag och stötar. Anna-Lena drog sig förskräckt tillbaka mot hästarna och såg hur Johan fick värja sig mot de båda ryttarnas värjor. Johan höll skjutvapnet i vänster hand vilket inte var det bästa men avståndet till förövarna var heller inte stort. Han avlossade skottet mot en av dem och träffade honom i benet vilket gjorde att han var ur leken för tillfället.

Johan kunde ta sig an den andra angriparen och parerade hans slag utan större problem. Det tog inte lång stund förrän Johan hade avvärjat honom efter att först gjort utfall mot bröstet och snabbt därefter lyckas slå bort värjan ur den ovane fäktarens hand. Då reste sig den påskjutne ryttaren och ville blanda sig i leken men hade inte ork eller kraft att uträtta något utan började haltande ta sig bort från skogsgläntan.

Eftersom den avvärjade ryttaren knappt skulle kunna göra något motstånd drog han sig långsamt åt samma håll som den haltande. De försvann bort och skräckslagen kom Anna-Lena ledandes på deras hästar. Johan plockade upp filten och knöt den på nytt bakom sadeln samtidigt som han lade tillbaka pistolen på sin plats vid sadeln.

- Det är nog bäst att vi ger oss iväg, innan de hittar på något mer, sa Johan.
- Vad rädd jag blev då de rusade på oss, sa Anna-Lena.
- Hoppa upp på din häst så rider vi hem till din bostad. Jag tror inte de följer efter oss då de har lite blesyrer att ta hand om.

De tog sig upp till stora landsvägen och red i sakta mak mot Dalköpinge. De tre ryttarna syntes inte till. Det var bara några bönder med vagnar som var på väg hem som passerade dem på vägen.

Då Johan såg att Anna-Lena kommit in hos sina föräldrar red han raka vägen till Dybecks slott. Han kom dit utan några intermezzon och väl innanför grindarna red han mot stallet. Sadlade av "Blixten" och gick sedan rakt upp mot sin bostad.

Då han kommit in och klätt av sig kunde han lugna ner sig efter dagens ovanliga händelser som han hoppades inte skulle få några efterverkningar som hämnd eller något annat otrevlig. Han hade nog fullt upp ändå med att hålla slottets omgivning fri från bråkmakare och tjuvar.

Det som oroade honom lite var att Jöns Jönsson sagt att Caspar Petri härjade i trakterna. Det var något han måste ta upp med Frantz när de skulle mötas på måndag. Han hittade något att äta och dricka i skänkskåpet innan han gick till sängs. Morgondagen var ju vilodagen då det var söndag men det fanns alltid sysslor att utföra för hejderidaren som hade ansvaret för bland annat säkerheten på både slottet och dess omnejd.

2

Ungefär samtidigt som Johan stämt träff med Anna-Lena på värdshuset "Gyllene Svärdet" vid Gislövs läge hade också hans bror Frantz stämt träff med sin nyfunna kärlek Annika Orrberg som bodde i Snogeholm.

Annika var en av pigorna på Snogeholm som han träffade på dansen förra sommaren i Ystad och nu hade kärleken verkligen blommat ut för de två.

Det hade också gått nästan ett halvt år sedan Frantz återfann det stulna kyrksilvret som försvunnit från en av traktens kyrkor. Han hade ju fått det hedersamma uppdraget av gevaldiger Peter Dahlgren.

Tidigt på lördagsmorgonen klädde Frantz sig i sin jaktmundering som bestod i brun skinnjacka och gröna vadmalsbyxor. Runt halsen bar han en halsduk som mer var likt en scarf och som huvudbonad hade han en stor jakthatt med yvigt brätte och som i ett rött band runt hatten satt två vackra fjädrar från en tjädertupp.

Då han var färdigklädd och även fäst sin värja i bältet lämnade han bostaden, det lilla torpet som låg inom Torsjös ägor och bara en liten bit från själva herrgårdsbyggnaden. Det var här han hade uppdraget som hejderidare och skulle ansvara för gården och ägornas säkerhet. Hans medhjälpare var några ryttare som även fick rycka in som gårdskarlar om nöden krävde detta. De bodde i ett annex inom säteriet.

Frantz lämnade sin bostad och gick mot stallbyggnaderna för att hämta ut sin favorithäst den svarta hingsten som lyssnade till namnet "Svarten", och var en av de hästar som stod till hans förfogande. Han sadlade hästen som frustade och visste att det skulle bära iväg någonstans.

Innan Frantz red iväg ledde han "Svarten" i grimman upp mot säteriets huvudbyggnad då han ville tala om för Johan Mawille, rustmästaren och godset herre att han avvek från Torsjös ägor under dagen. Trots att det var hans lediga dag hörde det till att godsägaren skulle veta att han inte fanns på plats men att han kom tillbaks innan sena kvällen.

Han band upp hästen utanför huvudbyggnaden och gick med raska steg upp för stentrapporna och in i herrgården.

Här hade han varit många gånger tidigare och visste att rustmästarens bostad fanns på andra våningen längst bort i korridoren. I korridoren möter han Nils Nilsson, en av rustmästarens närmaste män. Frantz kände honom mycket väl och tyckte att han var en karl att lita på även om Frantz inte lydde under honom.

- Ska du besöka Mawille? undrade han och stannade upp för att prata med Frantz.
- Är han i sin bostad?
- Javisst! Gå bara in till honom, jag var där nyss.
- Bra! Det är min lediga dag så jag tänker rida iväg till Snogeholm.
- Ska du träffa Annika?

- Hur kan du tro det, svarade Frantz och skrattade.

Nils Nilsson som också hade titeln adjutant gick vidare i korridoren men stannade plötsligt upp och vände tillbaka till Frantz. Frantz skulle precis fortsätta mot Mawilles bostad då han såg att Nils vände tillbaka mot honom.

- Vad står på? undrade Frantz.

- Jag fick höra att några ryttare rider omkring i våra marker. Känner du till det?

- Inget som jag vet om nu. Jag får väl rida runt ägorna och se hur det ser ut. Förresten, så har jag bestämt med min bror Johan som är hejderidare på slottet att vi tillsammans ska se till våra marker då gränserna går ihop vid det södra skogsområdet.

- Det låter bra. Och du. Ha det så trevligt med Annika, sa han och lämnade sedan Frantz.

Frantz fortsatte fram mot rustmästarens bostad och knackade lätt på dörren. Hembiträdet kom och öppnade och släppte in Frantz då hon mycket väl kände honom.

- Är rustmästaren inne? undrade Frantz.

- Han sitter i biblioteket. Du hittar själv dit kan jag tro, sa hon och gav Frantz ett leende.

Frantz kom först in i matsalen där väggarna var fyllda med en massa porträttmålningar av de tidigare ägarna till Torsjö. Där hängde målningar av slakten Oxe från 1400-talet, Gyllenstierna, Coyet från senare år, samt ett tiotal andra målningar.

- Jaså Jablonsky, du studerar mina förfäder, sa rustmästaren som plötsligt kommit in i salen utan att Frantz hört honom komma.

- Förlåt mitt intrång.

- Det gör inget. Du har ju varit här tidigare och känner nästan huset bättre än jag själv, sa han och smålog. Hade du något särskilt att säga mig?

- Inte mer än att idag på min lediga dag rider jag till Snogeholm, men dessförinnan tar jag en ridtur neråt skogen och ser att allt är som det ska. Det jag ville säga var, att på måndag rider jag och min bror Johan från Dybäcks slott, runt våra marker då det visat sig att vi har haft besök av några inkräktare vilka vi inte vet vem det är.

- Bra att du håller ordning här.

- Jag har god hjälp av godsets övriga ryttare och jägare som ständigt håller uppsikt då vi inte vill ha några tjuvskyttar inom området.

- Är det Sven Jönsson, din försteman som har ansvaret då du är borta.

- Ja, han vet att jag ska till Snogeholm.

- Ha det så bra på din lediga dag. Du ska förmodligen träffa din flickvän, sa rustmästaren och vände tillbaks in i biblioteket.

Frantz lämnade rustmästarens bostad och ute i korridoren stötte han på Nils Nilsson igen.

- Träffade du rustmästaren? undrade Nils.

- Det gjorde jag och jag har informerat honom vad som är på gång.

- Bra, då ses vi när du kommer tillbaka.

De skiljdes åt och Frantz lämnade godsbyggnaden och gick fram till "Svarten" som började röra på sig då han såg sin ryttare närma sig.

Frantz satt upp i sadeln och smackade på hästen som började röra på sig. Eftersom själva godset var inhägnat måste Frantz rida ut genom ett par större järnstolpar som dock saknade en grind, för att komma ut ur själva inhägnaden. Vägen från godset ledde ut till ungsbogen nedanför och vidare fram till storskogen.

Klockan var inte mer än tio på lördagsmorgonen och Frantz kunde njuta av det vackra vädret. Han hade bestämt sig för att rida genom storskogen, fram till de närmaste åkerlapparna för att se att stängsel och inhägnader var intakta. Han var lite orolig för att det inte stod riktigt

rätt till eftersom Nils Nilsson hört av någon, att det red några ryttare i området som inte hade där att göra.

Han drog ner hatten över pannan på grund av de kraftiga och lågt ställda solstrålarna och manade på "Svarten" som villigt travade fram mellan de glesa trädstammarna. Då han kommit till slutet av skogen och nära den södra gränsmarkeringen hördes ljudet av hästhovar som närmade sig. Han höll igen hästen och stannade upp samtidigt som han ställde sig upp i stigbyglarna för att lättare se och höra vem det var som skulle dyka upp. Då försvann plötsligt ljudet av framryckande hästar som om ryttarna hört honom komma och vänt om eller stannat upp och lurpassade på honom längre fram.

Frantz satte sig ner i sadeln, smackade på "Svarten" som sakta började gå igen. Han följde den upptrampade stigen som han visste ledde ut mot närmaste betesvall. Med sinnen på helspänn var han beredd att snabbt dra sin värja om någon skulle överfalla honom. Förmodligen var det bara någon ryttare som passerade genom skogen utan att ha onda avsikter. Det var Nils Nilsson som gett honom oroliga signaler om att ryttare höll till i markerna. Han kom ut till den södra betesvallen och red längst inhägnaden som bestod av uppspänd taggtråd mellan stolpar av kraftigt ene. I inhägnaden gick boskapen och betade. De hade ännu lite gräs att tugga i sig men snart var det dags att ta in dem i ladugården.

Han stannade till då han nådde fram till taggtråden och vände sig om i sadeln för att se in mot skogen han kom ut ifrån. Några ryttare syntes inte till och det hördes inte heller något. Frantz fortsatte runt inhägnaden och då det så bra ut fortsatte han fram till ungsbogen som låg rakt framför honom.

Han hade inte mer än kommit in i skogen då ett bösskott ljuder. Just nu var ingen av godset jägare ute på jakt så möjligtvis kunde det var någon obehörig här i alla fall. Han lyssnade noga för att höra var ifrån skottet kom. Då uppenbarar sig plötsligt två ryttare. De kom gående med hästarna vid sin sida. På en av dem hängde ett vapen över axeln och den andra ryttaren bar på en nyskjuten tjädertupp.

De hade inte uppmärksammat Frantz som fortfarande satt i sadeln på sin häst, men som stod skydd bakom några större buskar och träd. Frantz trodde först att det var den beryktade Caspar Petri som var i farten men de som kom emot honom kände han väl, då det var Per Perssons pojkar som bodde tillsammans med föräldrarna i ett litet torp borta vid Gärslöv. Per Persson var en duktig smed som rustmästaren anlidade ständigt. Men fick grabbarna verkligen jaga där och nu vid den tiden på året utan att Frantz var underrättad.

Då de fick se Frantz sittande på sin häst stannade de upp och blev både skrämde och rädda och tappade plötsligt talförmågan.

- Vad håller ni på med? sa Frantz och såg mörkt på dem.
- Vi följde efter en tjäder och kom plötsligt för långt, ursäktade sig den äldre av bröderna.
- Jag ser det.
- Du får ta fågeln, vi sköt den faktiskt inne på våra jaktmarker, urskuldade sig den yngre brodern och räckte fram fågeln till Frantz.
- Behåll tjädern, ta hand om den och ge den till er mor och hälsa från mig.

De båda bröderna satt upp på sina hästar och red genast ut från skogen. Frantz småskrattade åt situationen då det påminde om honom själv i yngre dagar.

Sedan han kontrollerat markerna och sett att inget hänt där, styrde han "Svarten" ut ur ägorna på Torsjö fram mot landsvägen och red sedan åt Snogeholm.

Han hade god tid på sig då han bestämt med Annika att komma efter middagstid till hennes bostad i Snogeholm, som låg norr om Torsjö, där hon bodde tillsammans med föräldrarna. Frans Orrberg, Annikas far var skogsvaktare på Snogeholms slott.

Frantz hade lovat henne att de skulle rida till Ystad och ta in på något värdshus och fördriva tiden där, åtminstone under lördagskvällen. Annika hade flera vänner i Ystad, så Frantz tänkte att hon skulle tycka det var roligt att komma dit och kanske möta någon där. De kanske även kunde få ett rum och sova över till söndagen eftersom både han och Annika var lediga, även om Frantz sagt till rustmästare Mawille att han skulle vara tillbaka under kvällen.

Frantz fortsatte rida längst landsvägen som gick över Rydsgård och förbi Beden där han vek av mot Skoghult för att sedan komma fram till Snogeholmssjön och in till Snogeholms slottsområde.

En av ryttare som förmodligen tillhörde vaktstyrkan på slottet kom ridande emot honom då han befann sig inne på slottsområdet. Frantz förklarade sitt ärende och blev ledsagad fram till skogvaktarbostället, ett annex som låg i anslutning till slottsbyggnaden. Där träffade han på Annika som precis kom ut från byggnaden. Den beridna vakten avvek omedelbart då han såg att Annika hade väntat på sitt besök.

- Här har man full koll på alla som kommer hit, sa Frantz då han steg av hästen och gick fram till Annika och kramade om henne.

- Har du inte det då i dina domäner?

- Jovisst, du har rätt, så är det ju.

Annika gick fram till sin häst en vacker skimmel som hon redan hade sadlat.

- Ska vi ge oss åstad? undrade hon och satte ena foten i stigbygeln och hävde sig upp i sadeln.

Frantz tog sig upp på "Svarten" som frustade något då han manade på honom att röra sig framåt.

- Vi rider väl till Ystad? sa Frantz och satte lite mer fart på hästen.

- Eftersom du ville det, sa jag till några av mina vänner som jag träffat tidigare att vi skulle ses där, svarade Annika och smackade till sin häst som snabbt följde efter "Svarten".

- Det låter bra. Du hade väl tänkt dig "Bäckahästen".

- Ja, det är ju ett trevligt värdshus, precis nere vid hamnen.

De red längst landsvägen förbi vägen mot Skoghult fram till Skårby och sedan mot Bjärsjö och Bergsjöholm. Då de kom in mot Ystad red de omedelbart ner mot hamnen och fram till värdshuset "Bäckahästen". Värdshusvärden på "Bäckahästen" Sven "Krögare", eller Sven Svensson som han egentligen hette var god vän med rustmästare Mawille på Torsjö så Frantz kände honom mycket väl och han var alltid välkommen till "Bäckahästen".

Sidan om värdshuset hade Sven gjort iordning ett stall där de övernattande gästerna kunde ha sina hästar så det var egentligen både gästgiveri och rusthållning eftersom man även kunde byta häst där vid längre ridturer.

Då Annika och Frantz kom fram till värdshuset och suttit av gick de ner till stallet och ledde in hästarna i var sin spilta. Efter att sadlat av djuren, tog Frantz ner lite hö till dem och Annika tappade upp vatten i några träbaljor. En stallpojke som förmodligen var anställd av Sven kom fram till dem och erbjöd sin tjänst.

- Jag kan rycka hästarna åt er, sa han

- Det får du gärna, svarade Frantz och tog fram några småpengar som dricks för deras hjälp med hästarna.

De tog sina sadelväsor och begav sig fram till "Bäckahästens" veranda som löpte längst hela framsidan på värdshuset. Då klockan knappt var tre på lördagseftermiddagen var det lugnt inne på värdshusets restaurang. Det var inte förrän mot kvällen som gästerna anlände men då kunde det gå livligt till, framför allt då det var lördagskväll. Några sjömän hade redan anlänt och satt inne i matsalen, annars var den tom på gäster. De gick fram till en hög glasmonter som gjorde reklam för bland annat maträtter men som även tjänstgjorde som mottagning och

inskrivningsbänk. Frantz skramlade i bjällran som låg på montern och omedelbart uppenbarade sig Sven som kom från köksregionerna.

- Nämen! Så roligt att se dig och Annika här, var det första Sven sa då han fick se dem stående framför bänken.

- Vi tänkte tillbringa helgen här, sa Frantz.

- Då vill ni ha ett rum kan jag förstå.

- Naturligtvis. Det kan bli sent i kväll då Annika har bjudit hit sina vänner från Snogeholm.

- Då bokar jag ett rum. Hur är det med rustmästaren förresten?

- Det är bra. Jag skulle hälsa till dig.

- Vi sätter oss en stund innan vi går upp med våra saker på rummet, sa Frantz och pekade på ett litet bord som stod precis innanför ingången.

- Vill ni inte ha lite varm buljong? undrade Sven.

- Det skulle smaka bra, sa Annika och såg att Frantz samtyckte.

De tog med sig sadelväskorna och gick till det lediga bordet där även några stolar var placerade. De slog sig ner och efter några minuter kom Sven själv fram till dem och serverade var sin rykande varm buljong ur vackra drejade keramiska skålar. Han lämnade också en nyckel på bordet som gick till rummet de hyrt för natten.

De hade inte suttit många minuter och läppjat på sin buljong förrän två förfriskade sjömän plötsligt stormade in i lokalen. De landade framför disken och började klämta med bjällran för att få uppmärksamhet. Sjömännen som satt i matsalen tittade upp och en av dem var på väg upp från bordet, förmodligen för att ta sig till de skråniga nytillkomna, men blev motad av sin kompanjon att stanna kvar vid bordet. Sven kom ut och tog emot sjömännen som ville ha var sitt krus öl. Då de fått sin öl tittade de in mot matsalen och upptäckte sjömännen som satt och åt lunch. De tog sina krus och vinglade in i matsalen och satte sig vid de övriga sjömannens bord. Där lugnade de ner sig och samtal kom igång.

- De kände nog varandra, sa Annika.

- De har åtminstone lugnat ner sig.

Då krögaren såg att det blev lugnt gick han tillbaka till sina sysslor i de bakre regionerna. Annika och Frantz lät sig väl smaka av Svens goda buljong under tiden de iakttog sjömännen i matsalen. Sedan de druckit upp den varma drycken tog de sina sadelväskor och gick uppför några trappor som ledde fram till korridoren där övernattningsrummen låg.

- Vi har nummer tre, sa Frantz då han tittade på rumsnyckeln.

- Här är det, sa Annika då de precis stod framför dörren med en trea av brons fastskruvad.

Frantz låste upp dörren så de kunde gå in. Det var ett vackert rum med ljusa tapeter och på väggarna hängde små tavlor med marina motiv av för dem okända konstnärer.

- Det var ett trevligt rum vi fått, tyckte Annika och satte sig på den breda sängen.

- Det är tack vare för du är bekant med Sven.

- Kanske det. När skulle dina bekanta anlända?

- Mot kvällningen bestämde vi.

- Då kan vi ta igen oss en stund, sa Frantz och sträckte ut sig på sängen.

Annika kröp närmare Frantz och han lade armen om henne och drog henne intill sig samtidigt som han kysste henne ömt på munnen.

De låg tätt tillsammans och åtrån stegrades för dem båda då det plötsligt knackade på dörren.

- Vad är det nu då? sa Frantz som reste sig upp från sängen och gick för att öppna.

Utanför stod en mässpojke med ett kuvert i handen som han räckte över till Frantz. Då han tagit emot brevet försvann pojken längst korridoren och nedför trapporna.

- Vem var det? undrade Annika.

- En av krögarens springpojkar som hade med sig ett brev.

Frantz gick tillbaka till Annika och satte sig på sängkanten och öppnade brevet som var lackförseglat. Han kände igen stämpeln på lacket och förstod att det var från rustmästare Mawille och att det kommit med kurirpost. Han läste det snabbt då han anade vad det handlade om.

”Din bror Johan var här och påstod att Caspar Petri gömmer sig någonstans på Torsjö eller Dybäcks domäner.” Det var undertecknat av Johan Mawille.

Frantz lämnade över brevet så Annika också kunde läsa det.

- Ska vi rida tillbaka omedelbart? undrade hon.

- Vi väntar tills i morgon, jag har bestämt med min bror att vi skulle ses på måndag men det får kanske bli redan i morgon.

Nerifrån matsalen hördes skratt och prat från några nytillkomna gäster som anlant så Annika och Frantz bestämde sig för att gå ner och se om hennes vänner hade kommit. Efter att Frantz var färdigklädd hämtade han värjan som låg på golvet vid sidan om sängen och fäste den på nytt runt midjan.

- Jag tror att de redan har kommit från Snogeholm, sa Annika då de lämnade rummet.

Precis när de skulle låsa dörren till sitt rum kommer en person klädd i trasor rusande mot dem. Han såg skräckslagen ut då han sprang förbi dem och vidare till den bortre delen av korridoren där han snabbt rusade in i ett rum.

Annika och Frantz fortsatte ner till matsalen där Annika fick syn på några av sina vänner. De hade slagit sig ner vid ett bord dit Annika ställde stegen och Frantz följde efter. Vid bordet satt fyra personer vilka Frantz kände igen sen tidigare möten. De två manliga ryttarna som Frantz minns hette Jöran och Pehr och var jägare på Snogeholms slott. Med sig hade de två flickor i deras egen ålder vilka Annika kände men de var obekanta för Frantz.

- Det här var ett trevligt ställe vi kommit till, sa Jöran och de övriga instämde.

- Stötte ni på bråkstaken som sprang uppför trapporna precis innan ni kom, undrade Pehr.

- Ja, det gjorde vi, sa Annika.

- Vad rörde det sig om? undrade Frantz och tittade bort mot Sven krögare som stod och torkade några tallrikar.

- Det vet vi egentligen inte, sa Jöran. Han kom inrusande genom dörren, slog med sin pamp och rusade sedan direkt uppför trapporna.

- Hoppas han blir kvar på sitt rum, dit han rusade in, sa Frantz. Väntar ni hit fler?

- Inte vad jag vet, sa Annika.

- Då kallar jag hit värdshusvärden så kan vi beställa något att äta, föreslog Frantz och vinkade till sig Sven.

- Kan vi få något att äta och så var sin öl, till att börja med, sa en av flickorna som lyssnade till namnet Anna.

Krögaren tog upp beställning och innan han gick ifrån bordet var Frantz nyfiken på vad det var för person som nyligen med sådan fart for igenom restaurangen.

- En militär ryttare från regementet. Han brukar komma hit och idag var han inte riktigt nykter, sa Sven.

- Och dåligt klädd, sa Frantz och de skrattade lite åt hans inlägg.

Efter en stund kom maten in som bestod av griskinder med rotfrukter som tilltugg samt var sitt krus av värdshusets bästa öl. De började äta av maten samtidigt som resonemang kom igång om hur det var på Snogeholms slott och hur Frantz hade det hos rustmästare Mawille. Stämningen var hög och det skämtades om ett och annat och om tjuvskytte som ständigt

förekom på markerna i södra Skåne. Frantz skulle just fråga dem vad de visste om Caspar Petri och var han höll till just nu, utan att avslöja vad rustmästaren Mawille delgivit honom i brevet som han fick för en stund sedan. Då kommer den bråkiga ryttaren ner från övervåningen med dragen pamp och för ett herrans liv. Han for rakt fram till bordet där Frantz, Annika och hennes sällskap satt och stötte undan bordet så mat och dryck for all världens väg. Svängande med sin värja slår han vilt omkring sig och skriker något som man inte uppfattade. Han får syn på Frantz och ögonen på honom blev mörka, nästan svarta samtidigt som han riktade slag mot honom. Frantz blev tvungen att avvärja situationen och drog sitt vapen för att kunna avvärja hotelserna. De flesta gäster som satt och åt började skrika och oroliga lämnade de sina bord för att se vad som skulle hända där bråket uppstod.

Den stökiga ryttaren visade sig inte vara någon skicklig fäktare så Frantz hade inga besvär med att avvärja slagen som haglade mot honom. Under tumultet fick Frantz syn på en kraftig ljusstake vilken han fick tag i under tiden han höll motståndaren på säkert avstånd. Därefter släppte han honom närmare sig och kunde utan för stort våld slå ljusstaken i huvudet på sin motståndare. Denne sjönk ner ljudlöst vid Frantz fötter.

Sven krögare kom fram tillsammans med några ur kökspersonalen och tog hand om mannen som låg utslagen på golvet.

Sedan man burit mannen till de bakre regionerna lade sig lugnet i lokalen och gästerna återgick till sina tallrikar och krus för att slutföra sina middagar.

- Undras vad han hade för anledning att angripa dig? undrade Annika.
- Förmodligen ingen. Han verkade bra påverkad, kanske av för mycket öl?
- Låt mig bjuda på en flaska vin för det som hände, sa Sven och torkade av bordet som blivit nersölat av öl och matrester.

Strax kom en servitör ur personalen med sex glas och en stor butelj vin. Stämningen återgick till det normala och man fortsatte diskutera förhållanden på Snogeholm och Torsjö. Frantz tog upp problemet med Caspar Petri men varken Jöran eller Pehr visste var han höll hus.

Kvällen led mot sitt slut och framåt midnatt drog nästan alla gäster sig tillbaka. Annikas vänner skulle in till Ystad där de skulle övernatta hos någon bekant till Pehr.

- Det är nog bäst att vi också drar oss tillbaka, sa Frantz. Jag tror att vi måste rida iväg tidigt i morgon.

Annika och Frantz tackade för sällskapet de umgåtts med under kvällen och drog sig upp till sitt rum. Den berusade ryttaren såg de inte till mer. Förmodligen hade Sven sett till att han höll sig lugn.

Då de kom upp på rummet tog tröttheten över och de somnade i varandras armar.

3

Tidigt nästa morgon vaknade Frantz först. Omedelbart började han tänka på vad rustmästare Mawille skrivit angående Caspar Petri. Han ville nu så fort som möjligt komma till Torsjö där förmodligen Johan väntade på honom. Han tittade på Annika som fortfarande sov så han smög upp från sängen och bort till sina kläder som hängde på en stol.

- Jag är vaken, du behöver inte tassa omkring på golvet, sa hon och gav Frantz ett stort leende.

Han gick fram till henne då hon satte sig upp och kysste henne på kinden.

- Har du sovit bra? Det har precis ljusnat men vi klär på oss och vi kan nog få i oss något käk nere från köket.

- Visst har jag sovit, men är fortfarande trött.

- Du piggnar snart till.

Då de klätt sig och fått ordning på sina kläder stoppade Frantz brevet innanför blusen, hängde värjan på plats och tog sadelväskorna och öppnade tyst dörren ut mot korridoren. Annika följde efter och krängde på sig jackan under tiden hon gick ner till receptionen. Frantz skramlade med bjällran och efter en liten stund kom en mässpojke fram till dem.

- Vi reser snart och vill betala för oss, sa Frantz och började prassla med några sedlar.

- Sven sover nu men jag skulle hälsa till er och önska er en trevlig ridtur hem. Jag fick inte ta betalt för något. Han ville bjuda på er vistelse här i helgen, svarade mässpojken. Jag skulle också ge er något att förtära innan ni for, fortsatte han.

- Då får du hälsa från oss och tacka honom för det.

Just då kom en servitör ur kökspersonalen ut med en frukostbricka full med diverse tilltugg. De satte sig vid bordet de hade igår och intog maten som smakade utmärkt även om det var tidigt på morgonen. När de förtärt det de blev bjudna på tackade Frantz mässpojken än en gång och de lämnade värdshuset.

Inne i häststallet mötte de stallpojken som tagit väl hand om deras hästar. Han hade till och med sadlat dem så det var bara för Annika och Frantz att hänga på sadelväskorna och leda ut hästarna. Frantz tackade stallpojken och stack till honom några mynt.

Morgonen var stilla och lugn och då de suttit upp på hästarna red de i sakta mak fram mot landsvägen som gick över Skurup förbi Slimminge och fram till Snogeholm, vilka var kända marker för Frantz att färdas i.

Innan Frantz lämnade Annika utanför slottsområdet kramade han om henne och kysste henne ömt innan han vände tillbaka till "Svarten" och red vidare ner mot Torsjö. Efter knappt en timmes ridning kunde han skymta herrgården då han red över den lilla åsen norr om Rydsgård. Det led mot eftermiddag så Frantz red omedelbart fram till herrgården för att först besöka rustmästaren innan han tog "Svarten" till stallbyggnaden och därefter bege sig till sin

egen bostad. Han ville höra hur brådslande det var att hitta Caspar Petri och om Johan redan anlant och kanske redan var ute och sökte efter Caspar Petri.

Han hoppade av hästen framför den ståtliga trappen upp till herrgårdens ingång och snodde hästremmarna runt ett träd. Herrgårdsdörren öppnades plötsligt och Nils Nilsson, adjutanten kom ut därifrån.

- Ser man på, du är tillbaka, sa han då han fick syn på Frantz.

- Helgen är ju snart slut.

- Mawille är i sin bostad, du ska väl besöka honom kan jag tro?

Nils höll upp dörren till Frantz som samtidigt tog av hatten då han passerade honom och gick vidare in i herrgårdsbyggnaden. Han gick omedelbart upp på övervåningen och fram till rustmästarens bostad där han knackade lätt på dörren.

Frantz hörde steg från bostaden och rustmästare Mawille kom själv och öppnade.

- Jaså det är Frantz. Bra att du kom hem så fort. Du fick mitt brev kan jag förstå?

- Visst. Nu är jag här. Ville bara visa mig så rustmästaren har sett att jag är i tjänst igen. Har Johan kommit?

- Jag släppte in honom i din bostad, men det har du väl inget emot.

- Det gjorde rustmästaren rätt i. Jag ska bege mig dit omedelbart. Tidigt i morgon söker vi över markerna så får vi se om vi hittar Caspar Petri.

- Tar du med fler jägare?

- Det tror jag inte behövs. De gör ju större nytta här hemma.

- Lycka till i morgon. Hör av dig om du stöter på problem.

- Problem blir det alltid då man har med Caspar Petri att göra, avslutade Frantz och lämnade Mawille för att gå ner till sitt torp där Johan väntade. Han red först till stallet för att sadla av "Svarten" och låta honom vila till morgondagen. Då han kom in i stallbyggnaden såg han Johans häst stå och äta hö i en spilta precis innanför staldörren. Han släppte in "Svarten" vid sidan om Johans häst då han såg att höet skulle räcka till båda hästarna. I stallet stod herrgårdens samtliga hästar. Två var borta vilket var vaktstyrkan som gjorde sin kvällsrunda. Frantz tog sadelväska över axeln och begav sig mot sitt lilla bostadshus som låg några hundra meter från stallet.

Röken slingrade sig uppåt skyn från skorstenen på hejderidarbostället. Frantz kände sig lugn då han anade att Johan gjort sig hemmastadgad i hans boning. Då han var framme stampade han gruset ur stövlarna och gick in. Satte sadelväska innanför dörren och såg Johan liggande på sängen med en karta som visade deras gemensamma bevaknings- och jaktområden.

- Jaså du är hemma nu, var det första Johan sa då han tittade upp från kartan och fick se Frantz.

- Precis vad Mawille också sa, fyllde Frantz i.

- Ja, du behövs ju här.

- Har du något nytt om Caspar. Det är väl han som oroar rustmästaren.

- Inte mer än att han finns någonstans inom vårt område. Och gud vet vad han tänker ställa till med denna gång, svarade Johan och började vika ihop kartan.

- Vi gör som vi brukar och söker igenom skogarna, men inte förrän i morgon. Nu är jag faktiskt trött, sa Frantz och lade sig på sängen.

- Det blir väl bara du och jag som tar oss an uppdraget, sa Frantz då han sträckte ut sig i sängen.

- Visst! Vi tar inga fler med oss det blir lugnast så.

- Jag har gjort ordning lite käk till oss, fyllde Johan i och gick fram till matbordet där han plockade upp bröd, rökt skinka och korv samt satte ett krus öl mitt på bordet.

- Det ska smaka bra, fast jag är mest törstig, svarade Frantz samtidigt som han steg upp från sängen.

Innan han satte sig till bords passade han på att lägga in några vedträn i järnspisen. De åt av maten som Johan tillrätt medan Frantz pratade om hur han haft det i Ystad och att han skulle hälsa så gott från Sven krögare på "Bäckhästen". Efter att ett större antal öl som runnit ner i deras strupar slog de sig till ro för natten för att innan gryningen vara på plats ute i terrängen runt deras bevakningsområde.

Tidigt på måndagsmorgonen innan det hade ljusnat stod Johan och Frantz i stallbyggnaden och sadlade sina hästar. Det var en lugn och stilla morgon. Från ladugården kunde man höra lite aktivitet. Någon höll till där eftersom några djur fortfarande stod inne.

- Vi börjar med de östra områdena, föreslog Frantz.

- Ja, ner åt Snårestad och sen drar vi oss uppåt mot Rydsgård och Slimminge.

- Vi kommer väl inte in på marker som inte tillhör oss?

- Tror jag inte. Du har ju lovat rustmästaren att tjuvskyttar som visar sig i våra marker och markerna runt om skulle du ta hand om.

- Jovisst! Men vi får vara försiktiga så vi inte råkar i bråk med de som har rätt att vistas där.

- Kom. Nu rider vi iväg, tyckte Johan och hoppade upp i sadeln på sin häst.

Frantz var också klar att rida iväg och satte foten i stigbygeln och hävde sig upp på "Svarten". De red lugnt mot ett mindre skogsområde som gränsade mot betesmarken de just passerade. Frantz kontrollerade samtidigt att stängselstolpar och taggtråd var intakta. En råbock sprang plötsligt ut från skogen och skällde på dem av irritation då de kom i vägen för honom.

- Lite vilt finns det allt här, sa Johan och pekade på det flyende rådjuret.

De fortsatte in i den glesa skogen som tätnade mer och mer ju djupare de kom in i den. De red fram till en upptrampad och välkänd skogsväg som ledde norrut. Fortfarande höll de sig längs den östra gränsen av Torsjös marker vilka var kända för både Johan och Frantz. Skogsvägen vek av mot nordväst och följde gränsen mot grannmarken för att efter någon timmes tid vek av söderut igen.

Då de kom ut till ett öppet landskap som bestod av betesmarker saktade de in och lät hästarna vila.

- Det verkar lugnt och fridfullt här. Ännu inga tjuvskyttar i sikte, sa Frantz och skrattade lite.

- Vi är inte färdiga på länge ännu. Neråt Dybäck brukar tjuvskyttar hålla till, fyllde Johan i med och pekade samtidigt mot en liten göl som låg innan nästa skogsområde.

- Ja, vi tar oss till gölen och låter hästarna dricka, sa Frantz och satte sporrarna i "Svarten".

Då de kom fram till vattenstället steg de av hästarna som fick gå fritt ner till kanten av den lilla gölen och dricka vatten.

- Jag tror inte att vi träffar på Caspar Petri, sa Frantz då han själv tog en klunk vatten ur dryckespluntan som hängde utmed sadeln.

- Men Mawille var helt övertygad att han fanns i området, och inte bara han. Någon hade sett ryttare dra förbi Torsjö och Dybäck vid flera tillfällen de senaste dagarna.

- De ser så mycket konstigt nu för tiden. Men visst det har ju försvunnit lite boskap på markerna här omkring, sa Frantz och hivade sig upp på sin häst.

De fortsatte rakt söderut och efter det öppna landskapet tätnade det till igen och småskogen med nyplantering fortsatte fram till storskogen. De hade precis kommit in i skogen då ett bösskott hördes på nära håll.

- Skottet kom på andra sidan storskogen, sa Frantz då han höll in "Svarten" för att orientera sig varifrån det kom.

- Tyst! Jag tyckte jag hörde en hund, sa Johan då han kom sidledes med Frantz.

- Det är säkerligen Caspars jycke som jagar runt här.
- Då är han ändå här i skogarna, den kanaljen.
- Vi rider dit skottet hördes, till andra sidan, där skogen tar slut, sa Frantz och satte fart på "Svarten".

Johan följde strax efter och det bar rakt in i storskogen fram till betesvallarna där skogen slutade. Där fick de se Caspar Petri på sin häst med en långpipig bössa i händerna. Utan att tänka sig för satte Frantz sporrarna i sin häst och rusade i ilfart mot Caspar Petri.

Då han såg hotet höjde han bössan men sänkte den omedelbart då han också fick syn på Johan.

- Ge dig iväg! Du har inte rätt att jaga på dessa marker, gastade Frantz.
- De kände varandra ganska väl och hade varit i dispyt flera gånger om jakten på Torsjös ängar.
- Bry er inte om mig, jag jagar vart jag vill, vrålade Petri.
- Du gör så fan heller, fortsatte Frantz som hoppade av sin häst och sprang fram till Petri och ryckte åt sig hans gevär.

Då kom Petris hund tillbaka och då Frantz gick tillbaka till hästen nopprade han med sig hunden.

Kornetten Petri exploderade och hoppade av sin häst för att försöka ta tillbaka hunden. Det hela ledde till handgemäng.

Just då dök Olof Hökfelt upp. Han kom från ingenstans men hade hört bråket. Han var skytt och jägare på andra halvan av Dybeck hos en som hette Bildenschiöld.

- Se som de gör med mig, beklagade sig Petri, och pekade på bröderna Jablonsky.
- Det där har jag inte med att göra, svarade Hökfelt men stannade kvar för att se fortsättningen på grälet.

Hökfelt blev själv snart delaktig i slagsmålet som plötsligt bröt ut och passade då på att ge Petri en ordentlig minnesbeta. Våldsamheten i slagsmålet ökade dramatiskt, och man bucklade på Petri så mycket man kunde. Det var mest Olof Hökfelt som stod för de våldsammaste slagen men både Johan och Frantz passade på att ge Petri stryk.

- Vi ger han en ordentlig smäll, skrek Olof, och passade på att köra knytnäven i ansiktet på Petri.

Johan och Frantz tog det lite lugnare och tänkte inte skada Petri så han fick men för resten av livet. Tumultet hördes vida omkring och ända ut på åkern där några drängar från granngården gick och plöjde.

- Vad är det för liv, sa en av dem.
- Det är visst slagsmål där borta, sa den andre och pekade mot det pågående slagsmålet.
- Bäst att vi ser efter vad söm händer...

De släppte vad de hade för händerna och gick mot planteringen där de såg att slagsmålet var på gång. Men vem det var som slogs såg de inte i röran av hästar, hundar och jägare.

Det hela lugnade ner sig och det slutade med att skyttarna hjälpte Caspar Petri upp på hans häst. Ritten för Petri blev bara några meter då han plötsligt föll av hästen och blev liggande på marken. Samtidigt ser Frantz att Olof Hökfelt rider i sporrsträck från området och flyr fältet.

Johan och Frantz lämnade också fältet och lät Caspar Petri ligga kvar på marken tills han kvicknade till. De red vidare runt ägora så som de tidigare hade bestämt och lämnade Petri åt hans öde då de inte hade medlidande med honom.

Efter någon timmes tid, kvicknade Petri upp. Satte peruken och hatten på plats, innan han borstade dammet av sina kläder. Sedan kravlade han sig upp på hästryggen och hästen travade fram i sakta lunk. Han kom in på grannmarken och red fram till en bonde som hette Lars Matzon där han stannade till.

- Titta Lars, beklagade sig Petri. Se hur skyttarna slagit mig, sa han och tog av hatt och peruk för att visa såren.

- Vilka skyttar?

- Jablonskys, förstås!

Han steg av hästen så Lars bättre kunde se såren i huvudet. Lars Matzon var inte intresserad av Petris bedrifter utan lämnade honom för att fortsätta med det han höll på med.

Ett par dagar senare kom Caspar Petri till Dybeck. Han hade med sig två laddade bössor och inkvarterade i en bondgård, i avvaktan på att någon av skyttarna som tidigare gjort honom illa skulle uppenbara sig.

Där mötte han bonden Olof Pehrsson som då han fick se Petri i full krigsmundering, undrade vad som var på gång.

- Jag ska vänta ut skyttarna Jablonsky och skjuta huvudet av dem, sa han och var så arg att blodet kokade.

- Kommer de förbi här?

- Det vet jag inte.

Olof Pehrsson ruskade på huvudet och red vidare.

Under tiden Petri väntade, kom han på idén att skriva brev till Dybecks ägare, Bernt Simon Ingelotz. I brevet klagade han över skyttarna som hade misshandlat honom.

Så plötsligt kom Olof Hökfelt in på gården där Petri vistades. Petri såg honom först inte men då han upptäckte vem det var sprang han efter sin pistol för att skjuta Olof. Innan han hunnit ladda pistolen hade Olof redan ridit därifrån, ovetande om hotet.

Olof var på väg att söka upp bröderna Jablonsky i något ärende. De tre skyttarna kom några dagar efter slagsmålet till bonden Anders Rasmusson i Kyrkoköping för att söka kvarter över natten. De hade med sig två bössor och en främmande hund som Anders tyckte att han kände igen.

- Jaså! Jag får besök, sa Anders och gick ryttarna till mötes.

- Kan du ta vara på hunden och bössan, undrade Olof.

- Javisst. Men vems är hunden?

- Caspar Petri...

- Nja, jag vet inte.

- Försök inte! Är du rädd för den fjanten?

- Nä...!

- Vi måste hem till våra sysslor men vi är snart tillbaka.

Efter fjorton dagar kom Johan och Frants tillbaka till Anders Rasmusson för att hämta bössa och hund. Det var sent på kvällen så de bad om övernattnings.

- Det ska vi snart ordna, sa Anders och visade in dem i samma rum som de tidigare haft.

Sedan bröderna gått till sängs, anlände Caspar Petri till gården. Av någon anledning hade han fått nys om att bröderna tagit in där för natten. Han var väl rustad med laddade pistoler och frågade efter skyttarna.

- Var finns bröderna Jablonsky?

- Vet jag inte, svarade Anders Rasmusson.

- Du ljuger...

- Visst inte...

- Varför har du då min bössa på väggen?

- Olof var här och ville att jag skulle ta hand om den och din hund.

Petri tog ner geväret från väggen och försvann ut. Senare på kvällen kom Petris piga och hämtade hunden. Påföljande morgon berättade Anders för bröderna vad som hänt.

- Vi ska besöka Petri men vi behöver ett vittne om något inträffar, kan du följa med? undrade Frantz.

- Javisst, men det är bra om ytterligare ett vittne till är med.

- Vem har vi då?

- Min granne Olof Nilsson, föreslog Anders.

De hämtade Olof Nilsson och red sedan till Petris bostad. De blev insläppta utan protester. Då samtalet dem emellan som hölls på tyska var vittnena onödiga då inga av dem kunde tyska men Petri hade lugnat ner sig och var villig att försonas. Dock visade Petri upp blåmärkena och bulan som de gett honom. Såren hade inte blivit bättre trots att det gått nästan en månad. De red sedan därifrån utan att fler intermezzon inträffade.

De två pistolerna som Petri haft som trogna följeslagare ända sedan slagsmålet blev lagda åt sidan då det visade sig att han hade haft en svår sjukdomsperiod under lång tid. Hans hämnd på skyttarna skulle vara den att de skulle bära skulden för hans eventuella död. Därför tillkallade han även prästen för att förstärka tilltron till skulden.

Den 24 april 1738 dog Johan Caspar Petri. Han blev 58 år. Före sin död hade han tagit ett löfte av hustrun Caisa. Hon skulle lagsöka skyttarna för slagsmålet men ville undvika rättegång. Men hon blev tvungen till detta då hon var orolig inför sitt löfte till mannen och begärde därför utredning om Petris dödsfall.

Extrating inleddes med levnadsbeskrivning av skyttarna Jablonsky. I domen ansågs skyttarna ha blivit överbevisade om sin skuld till Petris död. Därmed dömdes Johan och Frantz för dråp, till att mista livet. Olof Hökfelt kunde inte dömas då man inte kunde finna honom.

Skyttarna inledde en process, och efter sju månader kunde man framställa att Petri varit sjuk tidigare, och att skadorna han fått i slagsmålet, inte orsakade hans död.

Det blev mildare straff med "vardera halv mansbot" 150 daler eller brist på pengar 28 dagars fängelse på vatten och bröd.

Den 20 december 1738 frisläpptes bröderna från fängelset på Malmö Slott. Då de blev fria från skuld flyttade Johan till Stockholm. Frantz fortsatte sin tjänst hos Mawille på Torsjö, tills han fick tjänst på Marsvinsholm.

4

Johan Jablonsky blev en duktig skytt och jägare och stannade sex år hos Simon Ingelotz på Dybäck. Under de åren umgicks han med många vackra kvinnor. Han var med andra ord en riktig kvinnokarl.

Anna-Lena Svensdotter i Dalköpinge var bara en av många "flammor" som han hade. Det började redan i Kristianstad efter hans skoltid då han träffade och umgicks med Elin Pehrsdotter som var dotter till en godsägare utanför Kristianstad. Då han tröttnade på henne fick han sällskap med Anna Catharina Bengtsdotter vars föräldrar tillhörde borgarna i Kristianstad. Han blev väldigt förtjust i henne men det blev inte förrän senare som han på nytt red till Kristianstad och förlustade sig.

Efter de sex åren han arbetade som hejderidare hos Ingelotz på Dybäcks Slott ville man ha upp honom till Stockholm för att vakta över de kungliga ägorna och det kungliga slottet.

Han steg i graderna och fick titeln kunglig hovjägare.

I Stockholm träffade han naturligtvis många flickvänner och hans status som hovjägare imponerade säkert på sina kvinnliga bekanta som han umgicks med. En av dem var Susana Méer som han också gifte sig med. Det var första äktenskapet för Johan som kunde blivit lyckligt om han inte haft så stor aptit på vackra damer.

Dock kunde han inte glömma Anna Catharina i Kristianstad, trots att han träffade ett flertal unga damer i Stockholm.

- Jag måste rida till Kristianstad då kungen bett mig ordna till ett par saker där, var alltid hans ursäkt när längtan efter Anna Catharina blev för stor.

- Så'n tur att de har dig i hovet, var alltid Susanas svar då hon dock blev förd bakom ljuset och inte ont anade vad Johan höll på med.

Under giftermålet med Susana hände det som inte fick hända. Anna Catharina blev med barn och Johan hade ett stort bekymmer hur han skulle förklara sin situation. Skulle han kunna hålla det hemligt? Måste Susana få veta detta? Det var ju en bit mellan Stockholm och Kristianstad så kunde han bara få Anna Catharina att själv ta hand om barnet skulle det säkert ordna sig.

Dagar, veckor och månader gick men plötsligt var tiden inne för Anna Catharina att föda.

Johan var i Stockholm vid det tillfället och trodde att allt skulle gå bra och att inget skulle komma fram om hans otrohet. Anna Catharina födde en dotter i Kristianstad i början av 1739 som fick namnet Hedvig. Några månader senare fick Susana vetskap om Johans snedsteg i äktenskapet.

- Jag förstår nu varför du så ofta farit till Kristianstad, sa Susana utan att på något vis storgräla.

- Det bara blev så, var Johans svar.

- Att du inte höll dig till dina slampor här i Stockholm. Tror du inte att jag vet vad du har hållit på med, fortsatte hon.

Något år efter vetskapen om Johans otrohet fick Susana nog. Hon flyttade från Stockholm och lade in om skilsmässa då hon kommit på honom med hans kontakter med ett flertal kvinnor i Stockholm.

Skilsmässan fick laglig påföljd i Veberöd tingsrätt 20 juli 1745 och Susana blev fri från Johan och var både ledsen och glad att de inte hade några barn tillsammans.

Johan tog inte så hårt på deras skilsmässa. Utan fortsatte att kurtisera Stockholms damer. Han gifte sig för andra gången i slutet av året 1746 med Brita Ulander och med henne fick han en dotter som döptes till Anna Magdalena som föddes i Stockholm 22 september 1747.

Anna Magdalena blev bara två år då hon dog i Odensala i Stockholm 1749. Under de två åren var de bosatta i Rickeby, Odensala som ligger strax utanför Stockholm.

Det äktenskapet varade inte så länge, dock i tre år innan Johan på nytt gifte om sig en tredje gång den 30 maj 1756 i Hedvig Eleonora församling i Stockholm med Anna Magdalena Forsén.

De fick tre barn som föddes i Hedvig Eleonora församling. Anna Magdalena 28 augusti 1757 och död 26 oktober samma år, Johan Fredrich föddes 7 november 1759 och Anna Magdalena 6 juli 1762.

Frantz Jablonsky fortsatte sin tjänst som hejderidare hos rustmästare Johan Mawille på Torsjö sedan han kom ut från fängelset den 20 december 1738. Något år därefter fick han tjänst som jägare på Marsvinsholm.

Det var Otte Marsvin som mellan 1644 och 1648 lät uppföra slottet. Därefter har flera adessläkter innehaft slottet. Thott, de la Gardie och Piper är några av släkterna. Slottet ligger förlagt i Balkåkra socken i Ystad kommun.

Frantz trivdes bra med sin tjänst på Marsvinsholm där hans tjänst som hejderidare fick större bemärkelse då han skulle svara för ordningen i och omkring slottet.

Just då han fick tjänsten på slottet hos Carl Piper träffade han Annika Orrberg. De trivdes bra ihop och den 11 oktober 1741 gifte de sig i Snårestad där de också hade sin bostad.

Den 13 april 1742 föddes deras första barn i Snårestad, en flicka som fick namnet Magdalena men som tyvärr inte blev så gammal. Hon dog samma år den 8 juli i Snårestad.

Johan Joseph deras första son föddes 12 april 1744 i Snårestad.

1749 flyttade de till Olstorp, Villie där deras andra son föddes. Han fick namnet Carl Peter och kom till världen 2 mars. Som vuxen blev han hejderidare.

Ännu pojke kom till världen. Det var Gustaf som föddes 1 maj 1755 i Fågeltofta men som dog samma år 12 dagar gammal den 13 maj 1755.

Frantz dog 10 november 1783 vid 71 års ålder.

Carl Peter Jablonsky

Carl Peter Jablonsky var min morfars farfars farfar, född i Olstorp, Villie den 2 mars 1749. Han var först Krono- och brukshejderidare i Okome i Halland län.

Han var inspektor på en större egendom där han även bodde i ett torpställe. Gift med Christina Otterstedt 1790.

Christina var född i maj 1747 och tillsammans fick de tio barn. De flyttade efter ett tag till Killerhusen i Ravlunda där Carl Peter blev hejderidare på Cronowalls gård.

Cronowalls gård hade tidigare ägs av friherre Bannér samt några andra adliga ätter men numera tillhörde gården greve Peter Palmcreutz.

Då Christina dog 1800 gifte Carl Peter om sig 1807 med Catharina Ringman.

5

Carl Peter Jablonsky hade precis kommit tillbaka från sin morgonrunda på Cronowalls gård där han var anställd som hejderidare. Det hade framkommit att obehöriga skyttar eller jägare rört sig inom herrgårdsområdet.

Trots händelsen på värdshuset kvällen innan var han vid god vigör och för den skull ville han berätta vad som hände för greven innan han fortsatte med andra göromål på gården.

Carl Peter höll in hästen, en av gårdens hästar då hans egen "Skimmel" släpptes lös under gårdagens bråk i Fågeltofta, framför den ståtliga uppgången och trappan som ledde upp till herrgårdsbyggnaden. Han satt av hästen, band upp den utanför och gick sedan den vackra trappan upp till en enorm ekdörr. En betjänt uppenbarade sig omedelbart då han hört Carl Peters fotsteg.

- Är greven inne? undrade Carl Peter.

- Följ med in Jablonsky, de äter frukost för tillfället men jag tror att de klarat av den nu.

Greven Peter Palmcreutz, en ståtlig herre trots sin ålder satt tillsammans med hustrun och barnen och intog frukosten. Grevinnan som var betydligt yngre och lyssnade till namnet Catharina, var en vacker och välformad kvinna. Deras barn två söner och en dotter satt tysta vid matbordet. De var strängt hållna men inte kuvade, dock kunde de sätta hela huset i gungning om det så bar sig.

- Jablonsky söker er herr greve, anmälde betjänten då de kommit in i den stora matsalen.

Carl Peter hade tagit av sig sin plymhatt och höll den nu i handen då han stannade utanför matsalen. Hans värja som hängde i fästet som gick runt livet syntes tydligt då han knäppt upp den något slitna skinnjackan.

- Kom in Jablonsky.

- Ville bara meddela att det för närvarande är lugnt runt herrgårdens ägor, började Carl Peter.

- Det var Pehr Pehrsson i granngården som påstod att det smyger omkring några mörklädda personer, förmodligen jägare och de har visst varit synliga nere vid Verkaån och Andrarums kyrka.

- Jag ska hålla ett vakande öga där.

- Bra Jablonsky.

- Jag måste berätta, men greven kanske har hört vad som hände i gästgiveriet i Fågeltofta igår, fortsatte Carl Peter.

Greven tittade oroligt på Carl Peter och snurrade på sina knävelborrar.

- Berätta då, för tusan.

- Jag blev nedslagen och tillfångatagen i en liten stuga men lyckades ta mig därifrån. Men min häst är försvunnen.

- Bråk blir det alltid hos krögaren Nils Nilsson det vet jag.

- Men nu blev han nedstucken, ja brutalt mördad kan man säga, och jag kunde inte förhindra det.

Greven bleknade och tittade på Carl Peter samtidigt som han pekade mot betjänten.

- Ta fram en stol till Jablonsky, sa han och gestikulerade åt betjänten.

- Blev krögaren nedstucken och dödad?

- Javisst!

- Såg du vem det var?

- En ensam ryttare som kom i dispyt med Nils om något, och plötsligt drog han sin värja och stack den i honom. Någon sa att han tillhörde stråtrövarna som rider omkring här.

- Vem kan det vara?

- Jag har faktiskt bevis! Hans hatt och handskar som han glömde då han flydde från gästgiveriet.

- Vilket äventyr, var grevinnans kommentar.

- Vad ska vi göra nu då? frågade greven och tände sin pipa.

- Försöka hitta mördaren naturligtvis.

- Vi måste samla ihop ett uppbåd, föreslog greven till slut.

- Men först måste väl Jablonsky få något i sig. Han har väl inte ätit något idag? sa grevinnan och tittade på Carl Peter.

Då det kom det fram lite mer mat var Carl Peter inte sen utan tackade för erbjudandet och satte sig vid matbordet. Carl Peter funderade på var hans häst den trogna "Skimmel" tagit vägen sedan gårdagens bravader. Han räknade dock med att hästen skulle ta sig hem och kanske stod han nu i ett bås och åt hö.

Efter en stunds tystnad fortsatte greven samtalet.

- Om vi får ihop ett uppbåd, kan du då hitta tillbaka till stugan.

- Det blir inte så svårt. Den finns på andra sidan Fågeltofta, bortom lövskogen.

- Bra! Då sätter vi igång, sa greven vänd till betjänten. Säg till stallfolket att omedelbart samla ihop några ryttare. Säg bara att de ska vara tillgängliga om en stund.

- Som greven befallt! svarade han och gick iväg.

Greven och grevinnan lämnade bordet, men Carl Peter satt kvar hos barnen som nyfiket spetsat öronen då de var besatta av spännande upplevelser.

- Vi kan väl få följa med, sa den äldre av bröderna då grevinnan var tillbaka att hämta något från bordet.

- Nej! Det går inte, förstår ni väl.

De såg bedjande på henne som om det skulle hjälpa och då kom också greven tillbaka in i matsalen.

- Vi kan fara nu, sa han och såg på Carl Peter.

- Ja, jag är klar!

Carl Peter tittade förvånat på greven som såg en aning illmarig ut.

- Vet du var du har din häst?

- "Skimmel" försvann i går, det sa jag väl...

- Han står på gårdsplanen...

- Är det sant?

- Jadå...!

- Då kan vi fara.

- Jag har bett en stallpojke ta hand om hästen du kom hit på, fortsatte greven.

Carl Peter tackade för frukosten och följde med greven ut på gårdsplanen. Ett tiotal ryttare satt klara för avfärd. Alla var beväpnade med påkar och värjor.

Då greven och Carl Peter var framme vid sina hästar och kommit upp i sadlarna gav de sig iväg. Carl Peter tog täten och det bar iväg mot Fågeltofta.

Carl Peter såg sig omkring, studerade ryttarna bakom sig och förstod att de visste vad som skulle göras. Han funderade istället på en plan som skulle göra det möjligt att få tag i dem utan onödigt våld.

Efter att passerat en liten snårskog och ett blommande fält kom de till ån som de fick vada över innan lövskogen där stugan skulle ligga.

Bengt Runeberg som var försteman av ryttarna på Cronowall började bli orolig att de inte skulle hitta stugan.

- Är vi inte framme snart? undrade han då ridit upp jämte Carl Peter.

- Den skall ligga här inne, började Carl Peter, och pekade in mot den tätare delen av skogen.

De gjorde halt och samlades och ryttarna satt av hästarna och samlade sig runt Carl Peter för att få vidare information.

- Stugan ska ligga inne i den tätare delen av skogen. Ni ser den så fort ni kommit förbi de större träden, förklarade Carl Peter. Vi gör så här. Bengt tar med sig halva styrkan och smyger upp på baksidan, ni andra följer med mig. Vi lämnar hästarna här så märker de inte att vi närmar oss stugan, fortsatte han.

- Vi är med på dit resonemang, så jag tar med mig fyra man, sa Bengt och var ivrig att komma iväg.

- Då sätter vi igång...

De gav sig iväg och Carl Peter tog skaran av ryttare som blev kvar och de fortsatte sakta framåt. Då de kommit en bit på väg blev stugan synlig. De inväntade Bengt och hans mannar som skulle kringgå stugan och komma upp på baksidan, innan de gav sig i kast med anfallet.

Bengts uppbåd hade nu också fått syn på torpet så Carl Peter var säker på att läget var under kontroll.

- Ska vi vänta länge? undrade en av stallpojken som var med Carl Peter.

- En liten stund bara, försökte Carl Peter lugna honom med.

Alla satt tysta och inväntade på tecken från Carl Peter som hoppades på att skurkarna var kvar i stugan. Då tiden var inne drog alla sina pampar och närmade sig huset och var beredda på strid om så skulle ske.

Precis då de kommit till skogsgläntan, var de inte långt från huset. Då de skulle ge sig ut i den öppna terrängen öppnades plötsligt dörren och en man klev ut. Han gick lugnt ut på gårdsplanen helt ovetande att huset var omringat. I varje buske fanns en kämpe med något tillhygge och i bästa fall en värja, och som var beredd att ta till fånga eller slå ner stråtrövarna.

Plötsligt fick mannen syn på dem, och ett skri från hans strupe ljöd i skogen. Två andra bovar kom utrusande och nu var cirkusen i full gång. De sprang rakt på uppbådet, som med sina påkar fällde dem till marken. Operationen blev kort. Det hela var över på några minuter och samtliga stråtrövare låg utslagna framför uppbådet. Bengt med sina ryttare hann aldrig medverka.

- Det gick ju smärtfritt, påpekade Bengt Runeberg då han kom fram till Carl Peter.

- Ja faktiskt! Mycket lättare än jag hade räknat med.

De hjälptes åt att släpa de utslagna till hästarna där de surrade fast dem ordentligt. Sedan gick färden till Fågeltofta. Stråtrövarna blev efter några dagar hämtade och skickade till Christianstad där de blev satta i fängelset.

Efter att tagit fast stråtrövarna och fått de i fängelset återstod de tragiska att ta farväl och begrava Nils Nilsson den gladlynte gästgivaren.

Livet gick ju vidare men Carl Peter hade dock fler bekymmer på Cronowalls ägor. Trots att stråtrövarna blev infångade var det inte de som red omkring godset och ställde till ett och annat. Framför allt var det några tjuvjägare som var i farten. Carl Peter hade lovat greven att han skulle ta tag i problemet efter helgen. Nu var han ledig några dagar och ville vara tillsammans med Christina. De bodde i Killehusen i Ravlunda dit han snabbt kunde rida för att komma bort från herrgården ett tag. De hade redan fyra barn och fler var på väg så Christina hade fullt upp med barnen.

Deras första barn var född i Okome i Halland 1773 och fick namnet Bengt Hindrik. Johan Gustaf var född 1774 men i Ravlunda. Andreas var född 1776 i Fågeltofta, Lovisa Johanna 1778 också hon född i Fågeltofta. Carl Peter ville överraska Christina och hade plockat med sig hem ett stort knippe blommor. Han fick se henne i den vackra dalsänkan då han närmade sig bostaden. Hon var ensam och gick och plockade blommor ovetande att Carl Peter skulle komma hem. Han steg av "Skimmel" en bit därifrån och smög sig sedan mot Christina med blombuketten i handen som han tidigare plockat.

Hon hörde honom komma och vände sig om samtidigt som han slog armarna om henne. Hon blev så överraskad att hon tappade blommorna hon plockat vilket föranledde Carl Peter att sticka sin blombukett i hennes famn.

- Du överraskade mig verkligen, sa hon och föll in i hans famn.

De slog sig ner i gräset och Christina tittade på blommorna hon fick.

- Varför detta? var hennes fråga då hon kysste honom på munnen.

- Vi fick fast stråtrövarna som dödade krögaren, så jag är verkligen glad idag.

- Blir du hemma en längre tid nu?

- Tyvärr måste jag tillbaka i morgon. Det är några tjuvskyttar som härjar runt Cronowalls herrgård så jag har lovat greven att vara tillbaka i morgon.

- Så synd då.

- Hur är det med barnen?

- Bara bra, Johan Gustaf pratar redan om att följa med dig till Cronowall.

- Han är ju bara fyra år.

- Du vet ju hur han ser upp till dig.

- Jo, det gör han verkligen.

Carl Peter var angelägen att komma hem för att träffa barnen så han visslade på "Skimmel" som kom travande mot dem. Han hjälpte Christina upp på hästen och sprang själv vid sidan tills de nådde bostaden.

Bengt Hendrik och Johan Gustaf rusade ut från det lilla torpet de hade i Killerhusen för att hälsa Carl Peter välkommen. Han satte sig ner och kramade om sina söner som tyckte att det alltid var roligt när deras far kom hem.

Familjen tillbringade kvällen tillsammans och när barnen gått till sängs, satt Carl Peter och Christina och pratade om att de nu också behövde större bostad då Christina på nytt väntade barn.

- Jag ska prata med greven i morgon så kanske han har förslag vart vi kan bo, sa Carl Peter.

Natten smög sig på och Carl Peter och Christina intog även dom viloläge och den säng i sovrummet som de delade med minstingen Lovisa Johanna.

6

Tidigt nästa morgon var Carl Peter uppe och sadlade "Skimmel" inför ritten till Cronowalls herrgård och greve Peter Palmcreutz.

Han hade ju lovat greven att ta reda på vem det var som smög omkring på herrgårdens ägor och jagade.

Klockan var inte mer än sju på morgonen då han red fram till herrgårdstrappan. Där steg han av "Skimmel" och band upp honom utanför byggnaden.

Han hade inte mer än suttit av hästen då greven kommer ut och möter honom.

- Jaså? Jablonsky är redan tillbaka, sa greven och hälsade på Carl Peter.

- Jag tänker rida runt ägora och se om jag stöter på några tjuvjägare, svarade Carl Peter.

- Det skall ett par skott i gårkväll, fortsatte greven.

- Vet greven vart skotten kom ifrån?

- Storskogen skulle jag tro.

- Jag börjar där så får jag se om det syns spår av fält vilt, fortsatte Carl Peter.

- Ska Jablonsky rida dit ut ensam?

- Det blir lugnats så. Ensam kan jag smyga omkring betydligt tystare.

- Gör som han vill, men se upp så han inte kommer i klammeri med någon, avslutade greven och gick tillbaka in i herrgården.

Carl Peter hivade sig upp på "Skimmel" och smackade på honom. Hästen började sakta trava iväg, förbi stallbyggnaden och fram till de stora stenstolparna som markerade ingången till herrgårdsområdet.

Han fortsatte sakta mot storskogen för att kanske ha tur och se vad som hänt i markerna under tiden han varit borta.

Det var en vacker måndagsmorgon och att träffa på några tjuvskyttar var inte troligt. Då han kom in i en liten plantering innan storskogen såg han fjädrar från någon tjäder eller kanske fasan ligga på marken. Han steg av "Skimmel" för att närmare undersöka fjädrarna. Han var nu säker på att någon skjutit en eller flera fåglar i planteringen. Då man inte drivit någon jakt den närmaste veckan var Carl Peter tämligen säker på att det var härifrån greven hört bösskotten i går kväll. Han fortsatte att se sig om i planteringen för att undersöka om han hittade andra spår som kunde leda någon annan stans. Då han inte fann mer av intresse satte han ena foten i stigbygel för att ta sig upp i sadeln på "Skimmel" prasslade det till inne i den tätare skogen. Han stod stilla och lyssnade vad som skulle hända härnäst.

Då det fortfarande var rätt tyst fortsatte han smyga in i skogen med "Skimmel" vid sin sida. Nu hördes också några röster inne bland de stora träden.

Plötsligt smäller ett bösskott och det hördes ljud av flaxande fågel som flydde ur skogen. Carl Peter ryckte till av knallen men höll både hästen och sig själv lugn för att lyckas smyga närmare skyttarna. Han drog sin värja för att kunna värja sig mot tjuvskyttarna. Då han kom riktigt nära

dem såg han att det var ett par grabbar i tonåren som smög omkring med var sin bössa i händerna.

Då de upptäckte Carl Peter blev de rädda och tog till flykten. Några hästar hade de inte utan de fick springa för allt vad de orkade och Carl Peter kunde höra hur de plaskade ut i ån och sedan försvann.

Han hade inte känt igen pojkarna men de tillhörde säkert någon gård i området. Det hela var kanske lite oskyldigt om det nu var de som oroat greven.

Carl Peter tog tag i "Skimmel" och hävde sig upp i sadeln för att fortsätta inspektionen runt Cronowalls ägor. Han tog skogsvägen som ledde ner mot vadstället i Verkaån dit grabbarna redan flytt över. Han var inte ute efter dem utan man hade sagt att det varit några mörklädda individer som ridit runt ägorna på Cronowall så det kunde finnas fler tjuvjägare här och betydligt farligare personer än granngårdens pojkar. Då han kommit ut ur storskogen blev terrängen lättare att färdas i och snart var han framme vid vadstället. Några hundra meter innan ån slutade Cronowalls ägor och där började Christinehofs marker, så där hade han inte att göra utan fortsatte österut mot Grevlunda och Vitaby.

Han hade inte ridit så långt då han plötsligt hör ett hästekipage dåna fram på grusvägen, den större landsvägen som gick sydöst ut, mot Simrishamn. Efter en liten stund kommer ett praktfullt sexspann av svarta hästar dragande på en elegant vagn. Runt hästarnas mular stänkte löddret då de av någon anledning hade bråttom. De hade ingen eskort så någon viktig adelsman eller kunglighet kunde det inte vara.

Carl Peter betraktade ekipaget som försvann längst landsvägen i ett rejält dammoln. Då det blivit lugnt igen på vägen vände Carl Peter om och fortsatte sin inspektion. Han kom in i storskogen igen men drog sig nu neråt Esperöd och Vanstad där han tidigare råkat träffa på tjuvskyttar och boskapstjuvar.

Det hade nu blivit middagstid och Carl Peter började bli hungrig. Vid sidan om landsvägen nära St. Olof låg ett litet värdshus, "Liljan" dit han brukade ta in under sina inspektioner. Krögaren Gustaf Lilja var en godmodig person och typisk skåning. Krögaren kunde också ge lite upplysningar om vad som hände i området runt det lilla samhället St. Olof. Det var egentligen bara kyrkan som var den centrala platsen på orten men vid sidan om den och en bit från landsvägen låg värdshuset.

Då Carl Peter närmade sig värdshuset såg han att krögaren hade besök av ett större uppbåd ryttare då många hästar var uppbundna utanför krogen. Det var ju middagstid vilket naturligtvis drog till sig hungriga gäster. Carl Peter satt av "Skimmel" och band upp honom vid en ledig plats bland de övriga hästarna. Dammade av sig ordentligt innan han steg upp på verandan som gick längst värdshuset. Då han slog upp dörrarna för att gå in mötes han av ett enormt sorl av röster som alla försökte överrösta. Han tog av sig hatten och hängde upp den på en ledig krok innanför dörrarna innan han gick fram till bardisken där Gustaf Lilja var i full färd med att tappa öl i dryckeskärnen som stod uppradade på disken.

- Vad roligt att se Jablonsky. Vad föranleder ett sådant här besök? undrade krögaren då Carl Peter pekade att han ville ha ett stopp öl.

- Min vanliga tur runt Cronowalls ägor som jag tar då och då.

- Nja! Det är nog inte bara det, fortsatte Gustav.

- Naturligtvis vill jag höra hur du har det och om det är något jag bör få reda på. Du har ju kännedom om vad som händer.

- Ja, det har du rätt i. Är det något speciellt du tänker på?

- Har det förekommit gäster här på sista tiden som du inte känner?

- Förklara dig närmare.

- På Cronowall har det pratats om att några ryttare klädda i mörka kläder drar omkring i trakterna, fortsatte Carl Peter.

- Du menar tjuvjägare?

- Till exempel...

- Förvisso hade jag ett gäng ryttare här inne i förra veckan, men de var inte värre än folk brukar vara. Jag kände dem inte, så visst, det kanske var några som var ute i oärliga ärende, sa Gustaf och småskrattade.

Carl Peter fick sitt ölstop och gick och satte sig vid ett litet runt bord vid sidan om baren nära utgången. Trots att det var mitt på dagen var stämningen relativt hög. Alla var glada och skränade och pratade förmodligen om allt möjligt. Carl Peter kände igen alla gästerna då de flesta var bönder men en och annan godsägare också. De kom från gårdarna runt St. Olof och inga av dem kunde stämma in på de tjuvjägare eller boskapstjuvar som Carl Peter sökte. Då deras middagsrast började ta slut lämnade gästerna sina bord och tog sina sadelväskor och gick mot utgången. De flesta hälsade artigt på Carl Peter då de passerade honom. Bland de sista som lämnade matstället kände Carl Peter väl. Bonden Jöns Pehrsson från St. Olof var en av dem och som stannade till vid Carl Peters bord.

- Slå dig ner, sa Carl Peter och visade på en stol vid bordet.

- Det var ett tag sedan jag såg dig, började Jöns. Hur har du det på Cronowall?

- Bra!

- Och din fru? Christina, hette hon väl?

- Det är bara bra.

- Många barn har du ju, det vet jag. Mår de bra?

- Fyra barn har vi och ett nytt är på väg, sa Carl Peter lite stolt. Hur har du själv det?

- Det rullar på som vanlig. Fru och två barn som du vet. Var gör du här i dessa trakter?

- Bra att du undrade. Har du sett några mörklädda ryttare driva omkring i dina domäner?

- Är du ute efter tjuvjägare?

- Bland annat. Eller boskapstjuvar.

- Har ni haft problem med det på Cronowall?

- Ryktena går. Folk på herrgården har sett oönskade ryttare rida inom området.

- Min granne borta i Raskarum hade för sig att några ryttare red omkring på hans marker, fortsatte Jöns.

- Jag ska rida dit innan jag återvänder till Cronowall.

- Kolla då neråt Rörumsån den rinner ju en bit från St. Olof.

- Tack för hjälpen, sa Carl Peter och reste sig från bordet samtidigt som Jöns Pehrsson lämnade krogen.

Carl Peter gick fram till bardisken för att prata med Gustaf innan han red vidare. I matsalen satt bara några bönder, som förmodligen var från trakten, och intog sitt middagsmål.

- Jag pratade med Jöns Pehrsson från St. Olof. Hans granne i Raskarum hade sett några mörklädda ryttare runt hans gård, sa Carl Peter då Gustaf kom fram till honom och torkade av bänken.

- Ska du rida dit?

- Jag tar väl en sväng dit innan jag fortsätter min rundtur, svarade Carl Peter, och gav krögaren några mynt för ölen.

- Hälsa hem till Christina, sa Gustaf då han såg att Carl Peter var ivrig att komma iväg.

Carl Peter tog sin jägarhatt och lämnade värdshusets matsal. Då han kom ut på verandan möttes han av några ryttare som var på väg in. Det var inte några han kände så de kom säkert från lite sydligare områden lite längre ner, kanske från Ystad, tänkte han och tittade på

ryttarnas kläder. Då de inte påminde om ryttarna man hade sett på Cronowall och här omkring fortsatte han fram till "Skimmel" som stampade lite med framhovarna då han fick se Carl Peter.

Han hivade sig upp i sadeln och lämnade St. Olof men ställde kosan mot Raskarum och Mörumsån som bara låg bortom en plantering inte långt från värdshuset. Han fick se bonden Jöns Pehrsson gå omkring på sin gård men red vidare mot granngården där man sett några ryttare. Carl Peter steg av "Skimmel" för att undersöka avtrycken efter hovarna och se vart de ledde. Det var så mycket upptrampat att han hade svårt att se åt vilket håll huvudspåren ledde. Han hoppade upp i sadeln igen och fortsatte mot ån som rann en bit där ifrån. Ett vadställe vittnade om att det nyligen ridit en grupp ryttare över ån och Carl Peter följde upp spåren som drog norrut. Förmodligen kunde han inte hitta några tjuvskyttnar genom att följa upptrampade stigar på markerna utan han bestämde sig för att fortsätta sin rundtur som vanligt. Han manade på "Skimmel" så de kom in i storskogen mot Cronowall.

Precis då han kom in i skogen red några ryttare därifrån. Carl Peter hann inte se vilka de var men passade på att följa efter dem på lite avstånd. Han hörde hästarnas tramp även om marken var mjuk och kunde räkna ut att det rörde sig om fyra eller fem ryttare. De red uppåt mot Ravlunda så det var välkända område för Carl Peter. Då han passerade Vitaby som låg i utkanten på skogen och kom ut på ängarna såg han fyra ryttare framför sig rida i lugnt tempo. De var klädda i långa mörka kappor och han anade att kapporna dolde deras bössor som förmodligen hängde i remmar runt midjan.

Då de passerat ängsmarken red de västerut och närmade sig Cronowalls storskog. Carl Peter var inte sen utan red efter på behörigt avstånd för att inte bli upptäckt. Han ville se vad de tänkte ta sig till då de närmade sig herrgården. Eftersom det var fyra beväpnade ryttare var det inte värt risken att ställa till med bråk utan hellre försöka se vad de skulle ta sig till. Det var med säkerhet dessa ryttare som det pratas så mycket om men de kanske just nu inte hade onda avsikter.

Plötsligt satte de fart på sina hästar och drog iväg inåt storskogen. Carl Peter blev lite efter men anade vart de skulle så han tog en genväg och tänkte invänta dem längre fram i ett område där ungdjuren gick och betade. Var de ute efter Cronowalls boskap skulle han se det nu. Han inväntade dem bakom ett par stenblock innan betesvallen och plötsligt precis som han räknat med kom de ut från skogen. En av ryttarna tog upp en tång och klippte av stängslet in till de betande djuren.

I skydd av stenbumlingarna fick Carl Peter fram sin bössa och laddade snabbt. Då tjuvarna var på väg in på vallen avlossar Carl Peter ett skott och träffar ryttaren som höll på att klippa sönder stängslet. Han skrek till samtidigt som han handlost föll till marken. Det träffade nog illa vilket gjorde att de övriga fort fick honom upp på hans häst och sedan red alla därifrån i ilfart. Skottet var säkerligen inte dödande då det kom från en bössa laddad med förvisso grova hagel men ryttaren kunde få men för livet.

Carl Peter hoppade upp i sadeln på "Skimmel" och började rida mot Cronowall. Han tog en omväg i händelse att skyttarna som han nu skrämt iväg inte låg och lurpassade på honom. De hade nog att göra med att få sin skadade kamrat till någon som kunde plocka bort allt hagel som han blev skjuten med. Skottet Carl Peter avgivit var ju skjutit från långt håll så någon chock var det nog inte tal om.

Efter en stund utan intermezzon skymtade han herrgården och sporrade "Skimmel" för att komma snabbare fram. Då han ridit igenom den ståtliga ingången till godset red han omedelbar fram till herrgården för att informera greven vad som skett. På herrgårdsgården pågick någon form av hästskötsel med herrgårdens stallpojkar. Det var en av stallcheferna som

förevisade något. Han satt av "Skimmel" nedanför trappan och band upp honom vid en påle. Gick sedan raka vägen upp och in i herrgården. Uppe på andra våningen blev han mottagen av en av grevens lakejer som omedelbart visade in honom till grevens bostad.

- Jablonsky söker er herr greve, sa lakejen och lämnade dem sedan.
- Hittade du några busar, skämtade greven och såg i med spänning på Carl Peter.
- Det kan man lugnt säga, svarade han och redogjorde för ritten under dagen.
- Det var som tusan, svarade greven och ville höra lite mer.
- Jag tror inte de kommer tillbaka och de vågar ju inte anmäla mig då de själv hade onda avsikter.

- Bra gjort Jablonsky. Nu får du ta igen dig innan du rider hem.
- Kan greven skicka ner någon och laga staketet som de klippte sönder?
- Det ordnar jag. Kalla in min lakej när du går ut, avslutade greven och gick in i biblioteket.
Carl Peter bugade sig och lämnade rummet. Då han mötte grevens lakej sa han till honom att besöka greven. Sedan gick han ner till "Skimmel" och började rida hem mot Killehusen.

Carl Peter och Christina bodde kvar i Killehusen några månader till. De flyttade sedan närmare Cronowall och hamnade i Fågeltofta där Christina födde en dotter 14 december 1780. Hon fick namnet Anna Magdalena men dog den 4 januari året därpå. Den 4 september 1782 föddes Carl Isack och två år efter fick de tvillingar som döptes till Anna Magdalena och Hedvig. Fredrik föddes i Förum, Fågeltofta 14 mars 1787 och deras sista barn blev fött i Ramsåsa 7 december 1790.

Christina dog år 1800 och då gifte Carl Peter om sig med Catharina Ringman. Carl Peter dog 31 januari 1821 men dessförinnan hade hans son Johan Gustaf tagit över som hejderidare på Cronowall.

Johan Gustaf Jablonsky

Johan Gustaf Jablonsky var min morfars, farfars far. Han var född 1774 och precis som sin far var han hejderidare på Cronowall. Han hade då fyllt 27 år och ny ägare till Cronowall var nu Beata von Essen af Zellie och därefter var det Axel Hugo Hamilton som förvaltade godset som också nu blivit till ett slott.

Johan Gustav gifte sig med Christina Schölin som var född 1770 i Andrarum. De var bosatta i Killehusen i Ravlunda förutom första året då de bodde i Ramsåsa. Under den tiden fick de sex barn.

Lovisa Magdalena den 7 augusti 1798 född i Ramsåsa, Christian Achel 16 november 1800 född i Killehusen, Christian 6 december 1801 född i Killehusen, Carl Isaak 14 augusti 1804 född i Ravlunda, Gustaf Göran 26 februari 1808 född i Ravlunda, och Åke 9 juli 1813 född i Ravlunda.

7

Johan Gustaf begav sig iväg tidigt på morgonen från det lilla torpet i Ramsåsa för att rida till Cronowalls slott där han var hejderidare precis som sin far. Han hade nyligen blivit far till dottern Lovisa Magdalena och hans hustru Christina Schölin hade nu fullt upp med barnet.

Christinas föräldrar Åke Schölin och Eva Johanna Överström hade precis anlänt till Ramsåsa för att titta på det nyfödda flickebarnet men hann inte med att ta farväl av Johan Gustaf.

Johan Gustaf kom fram till slottet utan intermezzon och efter att ridit igenom slottsportarna styrde han mot den eleganta trappan som ledde upp till själva slottet.

Han skulle snart få träffa ägaren till det pampiga slottet Beata Elisabeth von Essen af Zellie.

Det var högadeln han arbetade hos och grevinnans far var Johan von Essen af Zellie och modern Christina von Essen af Zellie.

En lakej visade in Johan Gustaf i en stor sal i väntan på grevinnan Beata. Han såg sig runt i salen där porträtten av den adliga släkten ståtade i guldiga tavelramar på väggarna.

- Välkommen som hejderidare hos mig, sa grevinnan då hon kom Johan Gustaf tillmötes i riddarsalen. Din far var ju också hejderidare, fortsatte hon.

- Det är riktigt, grevinnan. Det är han som lärt upp mig, svarade Johan Gustaf artigt.

- Bor du bra där borta i Ramsåsa? Din hustru heter väl Christina och är dotter till Åke Schölin.

- Det stämmer, och jag trivs bra i Ramsåsa men fått löfte om ny bostad i Killehusen borta vid Ravlunda. Jag ville bara anmäla att jag kommer att inspektera markerna ännu en gång, fast allt verkar lugnt där ute, avslutade Johan Gustaf och bugade sig för att sedan lämna salen.

När han kom utanför slottet satt han upp på hästen och red ner mot stallarna. Där träffade han en av ryttarna som han bad följa med på en riddtur runt slottsmarkerna.

Han skötte sina uppdrag på slottet och ibland hände det att både rövare och boskapstjuvar var i farten men yrkesutövningen var egentligen att hålla ihop jägarna och ryttarna på slottet och se till att de hade diverse uppdrag på gång.

Han och Christina var på gång att flytta och det skulle ske nästan omgående. De hade bott i Ramsåsa i nästan två år och Christina väntade på nytt barn. Så fort Johan Gustaf hade inspekterat markerna lämnade han över till förstemannen av ryttarna för att sedan rida hem till Christina.

De flyttade efter ett par månader och en månad innan jul den 16 november 1800 föddes deras första son, Christian Achel men som bara blev en månad gammal. Han dog 22 januari 1801.

Den 6 december 1801 födde Christina ännu en son som fick namnet Christian, min morfars farfar och som i vuxen ålder också blev hejderidare.

De fick sedan tre barn till. Carl Isaak som föddes 14 augusti 1804, Gustaf Göran 26 februari 1808 och Åke som föddes 9 juli 1813.

Johan Gustav dog i Killehusen, Ravlunda 16 november 1822. Han blev endast 48 år. Christina som var född i Andrarum 8 mars 1770 levde några år längre och dog i Ravlunda 11 september 1825.

Christian Jablonsky

Christian Jablonsky var min morfars farfar, född 6 december 1801. Han bodde i Brostorp tillsammans med hustrun Hanna Pehrsdotter, född 26 juni 1807, på en gård i Frenninge som låg under Christinehof i Andrarums socken. De hade flyttat dit i samband med att Christian blev hejderidare på Christinehofs slott som ägdes av Christina Piper. Christina Piper ägde också Andrarums alunbruk.

Andrarums alunbruk grundades av Jochum Beck i mitten av 1600-talet. Alunet användes i papperstillverkningen samt till färgning, limning och garvning, och till att stoppa blödningar. Redan år 1725 tog Christina Piper över alunbruket efter Becks arvingar. Hon uppförde också en ny byggnad och gav sedan order om uppbyggnad av en slottsliknande herrgård. Slottet fick då bära hennes namn, Christinehof.

Här fick Christian tjänsten som hejderidare med ett antal ryttare och jägare under sig för att hålla ordning inom slottstområdet. Framför allt var det skogen som behövdes både till uppvärmning men också för tillverkning av alun.

Christian och Hanna fick tolv barn tillsammans.

Carl Johan född 1842, Anders född 1848, Pehr född 1827, Johan född 1829, Christina född 1830, Göran född 1833, Anna född 1835, Jöns född 1837, Johanna född 1839, Helena född 1841, Helena född 1844 och Elna född 1847.

Vid 47 års ålder slutade han som hejderidare hos Christina Piper och blev Åbo och arrenderade och brukade ett litet torpställe i Maglehem.

De beridna skogvaktarna i Skåne behövdes inte längre i samma utsträckning som tidigare så Christian fick sadla om och bli jordbrukare.

Christian dog 58 år gammal i Maglehem den 10 april 1859.

7

Tidigt en måndagsmorgon i maj månad 1827 red Christian från sitt torp i Fränninge ner mot Lövestad för att innan han begav sig till Christinehof få en pratstund med krögaren på värdshuset "Hjorten" som låg utefter landsvägen som sträckte sig upp mot Degeberga och vidare mot Kristianstad. Christian var 26 år och hade haft titeln hejderidare något år. Efter utbildning i bland annat skytte, fick han anställning hos Christina Piper. Bostaden som han och hustrun Hanna Pehrsson bodde i låg inom hans bevakningsområde.

Han var klädd i traditionella ryttarkläder av kraftigt tyg med detaljer av hjortskinn. På huvudet bar han en jägarhatt med brett brätte och med ett brett rött sidenband runt om där en något oansenlig liten fjäder från en tjädertupp var instucken. Vid midjan hängde hans fars gamla värja, men som mera hängde där som utsmyckning.

Christian var angelägen att få veta vad som rörde sig i området runt slottet och vem skulle inte sitta inne med sådana uppgifter om inte Johan Jönsson som ägde krogen "Hjorten".

På sin häst ett vackert sto som lyssnade till smeknamnet "Maja" hängde på var sidan om sadeln hans vapen som var två moderna gevär vilket dock fortfarande var mynningsladdare. Värjan som annars tillhört hejderidarnas utrustning användes inte i samma utsträckning och någon större utbildning i fäktningkonsten hade inte Christian. Däremot var gevären mer lätthanterliga än tidigare och vilka han var duktig att använda.

Det hade varit lugnt runt slottsområdet och även i de stora skogarna som ägdes av grevinnan. Dock hade annat problem uppstått. Christina Piper hade fått hotbrev från någon som ville åt marken runt Verkåns vatten uppe på Linderödsåsen då där fanns oanade rikedomar i bergväggen som liknade skiffer. Skifferbrytning hade tidigare med början av 1600-talet pågått under lång tid men under de senare åren upphört. Nu satsades det på alunindustrin som verkade vara mer lovande.

Då Christian kom ut på den grusade landsvägen kunde han se värdshuset "Hjorten" ligga en bit längre fram efter dalsänkan som han var på väg ner mot. Då han kom fram till den lilla krogen såg han två uppbundna hästar utanför. Hästarna kände han inte igen så de kom med säkerhet utifrån och deras ryttare var inne på värdshuset för att kanske inta en tidig frukost.

Christian steg av sin häst precis framför verandan och band upp "Maja" vid sidan om en vacker skimmel. Därefter steg han uppför trappan till verandan och gick omedelbart in i foajén till värdshuset. Där rådde lugnet. Han såg de två gästerna vid ett av de mindre borden men annars var lokalen tom på gäster. Han hängde sin hatt på en krok precis innanför dörren och gick in i själva krogen där krögaren Johan Jönsson var i färd med att torka rent bardisken.

- Hej Johan, sa Christian då han var framme vid baren.

Johan stod i egna tankar och hade inte sett Christian när han kommit in på värdshuset så han tittade upp då han hörde Christians röst.

- Nämen! Är det du Christian. Jag såg inte att det var du som stod här, sa krögaren lite förvirrad.

- Kan jag få en öl, och har du tid att prata under tiden?
- Så klart att jag har, svarade Johan och tappade samtidigt upp ett stop öl till Christian.
- Är det något jag bör veta? undrade Christian och tog en klunk av ölen.
- Något särskilt du tänker på?
- Inte mer än om du tycker att folk som passerar här, kommer in hit men inte borde vara här.
- Nu kommer det misstankar från dig igen.
- Men du brukar ju veta vad som händer här.
- Jo det är ju klart.
- Nå, vad sitter du inne med nu då?
- Jag borde inte säga det, för jag vet inte om det är sant, började Johan och tittade på Christian. Har hört att man vill försöka röja dig ur världen. Skada dig på något vis.
- Varför tror du det?
- Du är ett hot mot de som vill åt marken på Christinehof där det finns skiffer, fortsatte Johan.
- Jamen jag tjänstgör ju bara som hejderidare och kan inte göra så mycket väsen av mig.
- Du har ju minst tio man bakom dig som är villiga att hjälpa till.
- Visst vi är lönade av Christina Piper och nästan svurit ed på att bistå henne och Christinehof om någon skulle angripa slottet och vår arbetsgivare.
- Du bör nog vara på din vakt i alla fall så det inte händer dig något, sa Johan och såg verkligen oroligt på Christian.
- Vet du vem det är som hotar mig? Eller påstår det.
- Det känner jag inte till. Det kanske är ett gäng ryttare som jobbar åt någon som vill åt marken. Allt jag hört är från gäster som kommer och går här. Det pratas ju alltid om Christinehof och grevinnan. Det är ju fint folk och många tycker inte om överklassen, avslutade Johan samtidigt som nya gäster kom fram till bardisken för att beställa.

Christian drack ur sin öl, hämtade sin hatt och lämnade sedan värdshuset. Då han kom ut på verandan funderade han på vad det var Johan Jönsson sagt. Undras var hotet kommer ifrån, tänkte han och gick de tre trappstegen ner på grusvägen. En sak hade han klar för sig att så fort han kom till Christinehof skulle han be om ett samtal med grevinnan Piper. Hon måste ju veta vad som händer men inte sagt något.

Christian hivade sig upp på "Maja" och red i lugn takt längst verandan till värdshuset "Hjorten" för att där bebyggelsen tog slut vika av och rida direkt mot Christinehof. Då han närmade sig skogskanten fick han se några ryttare dra sig sakta in i skogen. Man brukade ju stanna och hälsa då man möts vilket gjorde att Christian började fundera på krögare Jönssons varningar. Hade krögaren inte nämnt hotet mot honom hade han inte reflekterat över ryttarnas beteende. Då han kom fram till skogskanten såg han inte till några ryttare utan fortsatte vidare längst en skogsväg som slingrade sig fram mot Christinehof.

Då Christian hunnit in till mitten av storskogen stannade han till och lyssnade om han hörde några hovar från hästar som red före honom eller eventuellt kom emot honom. Just då var det lugnt och tyst i skogen inte ens någon fågel kvittrade.

För säkerhets skull tog han upp geväret ur hölstret som hängde på högra sadeln vid sidan om sadelväskan. Han laddade snabbt vapnet och kontrollerade att slaglåset var spänt och färdigt att användas. Det vänstra vapnet fick ligga kvar i sitt hölster oladdat. Därefter fortsatte han mot Christinehof.

Så fort han kommit innanför slottsområdet red han omedelbart mot "corps de logi" för att försöka få till en pratstund med grevinnan. Han band upp "Maja" utanför slottsbyggnaden och gick sedan upp och in i slottets foajé. Där blev han mottagen av en tjänare som klädd i livré

tog emot hans jägarhatt. Slottstjänaren kände igen Christian som hejderidare och befäl över jägarna och undrade vad han ville samtidigt som han hängde jägarhatten på en krok.

- Kan ni anmäla för grevinnan att jag söker henne i ett allvarligt ärende, började Christian.

Tjänaren försvann in i Christina Pipers privata bostad men dessförinnan hade han bett Christian slå sig ner på en av stolarna som stod placerade längst ena väggen i korridoren. I korridoren hängde även inramade kartor, målningar av slottet, dess omgivningarna men också en hel del porträttmålningar av tidigare ägare.

Efter lite väntan kom tjänaren tillbaka och bad Christian följa med honom in till grevinnan. Han förde Christian in i biblioteket, bad honom vänta och försvann sedan ut från rummet. Från ett angränsande rum kom sedan Christina Piper, elegant som vanligt och klädd i vacker klänning.

- Så! Jag har Jablonsky på besök, sa hon då hon gick Christian till mötes. Vad rör det sig om? frågade hon och tittade forskande på Christian.

- Innan jag red hit i morse red jag förbi värdshuset "Hjorten" för att få lite information vad som händer här omkring, började Christian.

- Det är väl bra!

- Javisst! Men jag fick höra oroliga påståenden av krögaren rörande Christinehof, fortsatte Christian.

- Och vad skulle det röra sig om?

- Någon, jag vet inte vem, skulle försöka stjäla till sig mark på något vis och sätta grevinnan i svåra situationer. Samtidigt skulle jag själv vara hotad till livet för att jag vaktar slottet.

Grevinnan blev lite blek och gick för att sätta sig i en hög länstol. Fick Jablonsky reda på något mer? undrade hon.

- Det räcker väl, tyckte Christian.

- Jag ska berätta för Jablonsky hur det ligger till, fortsatte Christina Piper. Sätt dig på en stol sa hon och visade Christian till en fåtölj vid sidan om henne.

Då Christian satt sig ner i stolen började grevinnan berätta om hennes bakgrund till ägandet av Christinehof och fortsatte sedan med det som hänt den sista tiden.

- Jag har fått några hotbrev där man vill åt skifferbrytningen och omgivningen den ligger på.

- Vet grevinnan vem det är som ligger bakom?

- Verkar vara en tysk storpamp som vill nysta sig in i mina ägor, fortsatte hon.

- Jag har förstått att det ibland rider några obehöriga i området runt slottet men jag har aldrig lyckas varken se dem eller jaga bort dem från ägorna. Men nu måste jag vara på min vakt och inte lämna något åt slumpen, sa Christian.

- Jablonsky bör inte rida ensam runt markerna, vi har ju jägare som kan följa med, sa grevinnan och såg ännu en gång oroligt på Christian.

- Ja! Nu vet jag åtminstone vad som händer här. Vi ska nog visa ut dem om de dyker upp igen, avslutade Christian.

- Jag litar på Jablonsky, sa grevinnan och lämnade biblioteket.

Christian var färdig med sitt ärende och lämnade slottet för att gå till sin häst och sedan ta sig ner till jägarbostäderna för att berätta vad som var på gång.

Det började lida mot kväll så skogsarbetarna och jägarna var tillbaka i bostäderna där de bodde med sina familjer. Arbetarna på alunbruket bodde närmare bruket i ett lummigt skogsparti. Innan slottet byggdes kallades huvudbyggnaden av bruket jämte arbetarbostället för Andrarums gård.

Då Christian kom fram till jägarbostället steg han av hästen och gick mot huvudingången för att försöka få tag i förste jägarman eller ryttarman, som titeln var för den jägare som var boss

över manskapet. Han hette Gustaf Roth, och var också militärt utbildad jägare och skytt. I den långa mangårdsbyggnaden låg Gustaf Roths bostad närmast ingången och till höger i en lång korridor. Gustaf Roths bostad bestod av tre rum. Han hade ingen familj men oftast besök av kvinnliga bekanta. I samma långa bodde ytterligare två familjer.

Christian knackade på dörren till Gustafs lägenhet och hörde att han var inne. Dörren öppnades och Gustaf blev lite förvånad då han såg Christian ute i korridoren.

- Jablonsky, så roligt. Stig på, sa Gustaf och visade in Christian i sin bostad.

Christian tog av sig jägarhatten och steg in i lägenheten.

- Vad står nu på? undrade Gustaf och tittade forskande på Christian.

- Jag vet inte om du känner till att grevinnan har blivit hotad i brev och någon vill åt skiffermarken, började Christian.

- Det känner jag inte till.

- Även jag har blivit hotad till livet om man skall tro krögaren på värdshuset "Hjorten".

- Det pratas så mycket, men visst kan jag förstå att man vill åt skiffermarken här ute. Inte undra på att man kallar det "det svarta guldet", sa Gustaf.

- Jag ville bara att du skulle veta hur det ligger till och att vi inte rider ut i skogarna ensamma i fortsättningen, fortsatte Christian.

- Vi ska nog få bukt med inkräktarna, vi ska vara på vår vakt och jag informera de andra om det senare ikväll.

Christian tyckte att han gett förstemannen, Gustaf Roth den information som krävdes för att han i sin tur skulle kunna berätta för de anställda vad som var i görningen. Han satte jägarhatten på plats och lämnade boställena för att rida hem till sin familj i Fränninge.

Då Christian kommit ut på den större grusvägen fick han syn på några ryttare som stod stilla i skogsbrynet som låg ungefär hundra meter från vägen. Han fick plötsligt för sig att de stod och väntade på honom för då han dök upp på grusvägen försvann de in i skogen. Kanske var det bara en tillfällighet att de stod där just nu, men av allt han hört den senaste tiden av krögaren i Lövestad och av grevinnan blev han misstänksam och mer försiktig än vanligt.

Christian red över vägen och närmade sig skogspartiet där han sett ryttarna för att sedan rida in i storskogen och fram till Fränninge gård. Vägen han valde var kända marker för honom och de tillhörde också Christinehof.

Då han red in i storskogen blev han mer vaksam. Höll in sin häst något under tiden han tog fram ett gevär och såg till att det var skjutklart. Sedan fortsatte han framåt med spänd hörsel för att vara beredd om någon av ryttarna stod och lurpassade på honom. Han var orolig för krögarens påstående att någon hotade honom till livet. Just nu hördes bara "Majas" dova hovtramp i den mjuka marken.

Innan han kom ut ur skogen där ängsmarken tog vid och där Fränninge gård låg fick han på nytt se ryttarna. De stod precis där skogen tar slut och de hade säkert inte hört honom komma då de inte gjorde antydning till det. Christian gled ljudlöst ur sadeln, band upp "Maja", tog vapnet och började smyga sakta mot ryttarna.

Christian kunde krypande närma sig några stora buskar som skulle ge honom skydd men där han kanske kunde höra vad de pratade om. Då han nådde buskaget kunde han höra att de samtalade om något. Han lyssnade spánt samtidigt som han gjorde sitt vapen skjutklart om det skulle behövas.

Han kunde höra att de pratade om Christinehof men kunde inte höra vad det rörde sig om. Plötsligt rörde ryttarna på sig och red ut ur skogen. Christian reste sig från sitt gömställe och kunde se att det var tre ryttare som lät sina hästar trava rask över fältet och där de sedan försvann in i ett större skogsparti som inte tillhörde Christinehof.

Christian gick tillbaka till sin häst och fortsatte ritten mot bostaden i Fränninge som bara låg några hundra meter bort från skogen han befann sig i. Då han red in på gårdsplanen kom Hanna och mötte honom.

- Du var tidigt hemma idag? sa hon då han steg av hästen.

- Men jag har haft det besvärligt!

- Vad har hänt då?

- Jag ska berätta det sedan, men nu vill jag hälsa på Pehr, sa Christian och ledde "Maja" in till stallet. Hanna gick tillbaka till deras bostad och när Christian hade gett "Maja" hö och vatten gick han in till sin familj.

Senare på kvällen berättade han för Hanna vad han fått reda på av krögaren Johan Jönsson och vad Christina Piper sagt.

8

Tidigt nästa morgon måste Christian rida iväg till Christinehof. Han tog några brödskivor från skänken och fann även lite kall gröt från gårdagen. Detta satte han i sig snabbt och gick därefter in till sin sovande hustru och kysste henne på kinden till avsked. Han såg att hon tittade upp på honom men somnade om nästan omedelbart. Han tittade också till Pehr innan han gick till stallet för att hämta "Maja". Idag tänkte han inte rida förbi Johan Jönsson och värdshuset "Hjorten".

Då han kom i sadeln red han snabbt iväg från Fränninge gård. Tog en rakare väg över Djurröd, förbi Månslunda, gårdarna som han väl kände till. Lövestad som han hade väster om sig började bli ett större samhälle. Affärsfolk såsom uppköpare och försäljare träffades oftast i Lövestad. Av den anledningen gick ju affärerna bra för värdshusvärden som för någon månad sedan behövde mer folk på sin krog. Det verkade som om ett rusthåll skulle tillföras på orten och att det skulle ligga under värdshuset Hjorten.

Christian kom fram till Christinehof innan slottets ryttare och jägare gett sig ut på uppdrag. Därför red han raka vägen till boställena för att träffa Gustaf Roth. Innan de skiljdes dagen innan bestämde de att träffas för att gemensamt rida runt Christinehofs ägor.

Gustaf håll på med att sadla sin häst då Christian red upp jämte honom.

- Du var tidig idag, sa Gustaf och tittade upp på Christian.

- Det är väl lika bra att vi sätter igång vår bevakningsrunda för jag tänkte att vi också skulle rida ner till skiffergruvorna och inspektera vad som skett där efter grevinnans hotbrev, sa Christian och klev av hästen.

- Låter klokt.

Gustaf var fåordig. Det var alltid kort och nästan militäriskt det han förmedlade men det gjorde också honom till den han var. Manskaper såg upp till honom och det var det viktigaste.

Då han sadlat färdigt, hämtat sitt vapen och hivat sig i sadeln var han klar att följa Christian på inspektion runt Christinehofs ägor. Christian intog sadeln på "Maja" och sedan red de sakta ut på gårdsplanen. Passerade slottsbyggnaden och några förrådsbyggnader innan de lämnade slottsområdet.

- Vi rider först kustvägen ner mot Gärsnäs, tycker jag och sen tar vi av mot Ingelstad, föreslog Christian.

- Det blir bra. Vi bör också kontrollera övergången vid Rörumsån, tillade Gustaf.

- Javisst. Så gör vi.

Då de lämnat slottsområdet red de mot det mindre skogsområdet som sträckte sig fram till storskogen. Innan storskogen tog de sig över Verkaåns övergång mot Ravlunda. Träden stod tätt inne i skogen men en skogsväg som löpte ut mot kusten var rejält upptrampad av hästhovar. Då de kom ut på landsvägen vid Ravlunda tog de av mot Södra Mellby. Där fick de stanna till för att laga ett trasigt staket som förmodligen trasat sönder av att någon hjort som tagit sig över det. Ute på landsvägen mötte de ett flertal ryttare som antingen Christian eller

Gustaf kände igen. Ett ekipage dragande av ett sexspann stormade förbi dem i full fart och den täckta vagnen utsmyckat med ett adligt vapen som de inte kände till.

- Den kom nog från Simrishamn eller Ystad, sa Christian då den passerat dem.
- Jag tyckte vapnet tillhörde någon tysk herreman, sa Gustaf och tittade på Christian.
- Oj då! Det tänkte jag inte på.
- Vi kanske borde följt efter med tanke på grevinnans brev.
- Vi tar det sen när vi vänder tillbaka mot Christinehof och skiffergruvorna.
- Som du vill!
- Är du säker på att transporten var tysk? undrade Christian.
- Jag har sett den vagnen förr, med det märket på, åka förbi Christinehof.
- För den skull behöver den inte vara tysk.
- Det sa en av mina förmän, och han kommer nerifrån södra Tyskland, fortsatte Gustaf.
- Vi får skynda på inspektionen så vi kommer till skiffergruvorna lite fortare, sa Christian och manade på "Maja".

De red längst landsvägen som följde konturerna efter kusten. Strax utanför Simrishamn vek de av mot Östra Vemmerlöv, ner mot Gärsnäs och sedan byvägen upp mot Onslunda och Äspenäs. Vid skogsbrynet innan Vanstad tog skogen vid och de red in i en relativt gles skog fram till Eggestad.

Innan de vek av norrut mot Fränninge kom tre mörklädda ryttare mot dem. Tack vare den glesa skogen kunde de lätt ha uppsikt på ryttarna. Christian som låg lite före Gustaf stannade till vid några stora klippblock där även skogen vuxit tätare.

- Vi inväntar ryttarna eller om det är några jägare som rider i våra marker, sa Christian och klev av hästen.

Gustaf följde hans exempel och drog sin häst närmare sig samtidigt som han tog fram ett gevär ur vapenhölstret. Christian tog också fram sitt vapen och såg till att det var i brukbart skick. De såg först inte till några ryttare men hörde att någon närmade sig. Så plötsligt ungefär femtio meter från stenblocket dök nästan ljudlöst tre dåligt klädda ryttare upp. De stannade till, klev av sina hästar och tog fram ett pergamentliknande papper som de gemensamt tittade på.

Christian och Gustaf såg på varandra och Christian tecknade schematiskt i luften att det förmodligen rörde sig om en karta.

Från deras position bakom det stora stenblocket stod de tydligen väl skyddade trots att hästarna började bli otåliga. Ryttarna hade förmodligen fullt upp med att orientera sig så de hörde inte hästarna. Men så plötsligt packade de ihop och hoppade upp på sina hästar och fortsatte, bara ett tiotal meter från Christian och Gustaf. De försvann sedan ut ur skogen i riktning mot kusten. Då lugnet lagt sig i skogen var Christian först med att komma upp i sadeln.

- Kände du igen dem? undrade Gustaf då även han kommit upp på hästryggen.
- De karlarna hade jag aldrig sett förr men det far ju så mycket folk här igenom.
- Då fortsätter vi upp mot Christinehof och Andrarum.

De red vidare och kontrollerade terrängen de red igenom så ingen förstört eller gjort intrång i slottets domäner. Då de närmade sig Andrarums skifferbruk och skiffergruvorna får de se den täckta vagnen som de tidigare mött. De kände igen det stora emblemet på vagnens sidor och då Christian studerade den närmare kunde han påminna sig att han någon gång sett samma adelsvapen och som Gustaf påstått var tyskt.

De stannade bakom en lövdunge för att studera vad som skedde. Förutom hästspannet som drog vagnen stod det ytterligare tre hästar. Några ryttare syntes inte till.

Gustaf pekade mot ett par förråd som låg några tiotal meter från huvudbyggnaden där tre eller fyra personer höll på att bära ut lite verktyg men också en hel del större färdigslipade skifferplattor. De var fullt upptagna med att länsa ett av förråden. Två personer förmodligen ryttare dök efter en stund ut från förrådet och började bära skifferplattorna mot den täckta kärran.

- Nu kan vi ta dem på bar gärning, viskade Gustaf.

- Visst! Men vi kan vänta och se vad som händer, viskade Christian tillbaka och passade på att hämta sitt vapen som hängde utmed sadeln på "Maja".

Gustaf passade också på att beväpna sig varefter de tåligt väntade på vad som skulle hända. Christian gav Gustaf tecken att de skulle ta sig fram till ett par större halmbalar närmare den stora byggnaden. Därifrån kunde de ha större överblick av den fortsatta operationen. Efter någon timmes tid verkade det som om de hade lastat färdigt och skulle då ge sig därifrån. Alla fem befann sig utanför förrådet, tre av dem förmodligen ryttare gick till sina hästar och de andra två tog sig an vagnen. Då de precis kommit upp på kuskbocken skriker Christian åt dem.

- Stanna där ni är annars skjuter vi, vrålade han på ren skånska.

Om de kunde svenska visste Christian och Gustaf inget om, men av Christians order blev de rädda och både hästar och ryttare snurrade runt då de inte visste varifrån hotet kom. Då ryttarna satte fart på sina hästar avlossar Christian ett skott som faller en av dem. De två återstående rider snabbt fram till vagnen och deras två kumpaner hoppade upp bakom de två närmaste ryttarnas hästar, samtidigt som Gustaf avlossar ett skott mot en av dem. Det tog tydligen högt upp på låret för han vrålade av smärta och tryckte handen på såret. Sedan försvann de neråt åsen utan att göra motstånd och utan att få med sig vagnen med stöldgodset.

- Vi måste omedelbart till Christinehof och grevinnan, sa Christian.

- Du har rätt men vi måste se till den skjutne först, sa Gustaf.

Ryttaren som Christian skjutit låg orörlig på marken så de närmade sig honom beredda på att ta hand om honom om han gjorde motstånd. Då de kom fram till ryttaren kunde de konstatera att kulan tagit så hårt att han hade avlidit nästan omedelbart.

De lastade av vagnen på verktyg och det mesta av skifferplattorna innan de bar upp den livlösa kroppen på flaket. Därefter började de färden mot Christinehof. Gustaf tog tömmarna till de dragande hästarna och smackade till dem så de började röra på sig. Christian red bakom vagnen med Gustafs häst vid sin sida.

På väg till Christinehof oroades Christian över att han skjutit mannen de hade på kärran. Det hade inte varit hans tanke men tyvärr hade skottet tagit så hårt att det slitit av en pulsåder. När de kom ut på öppen terräng blev Christian orolig att tjuvarna som förmodligen kom från Tyskland var, de personer som tidigare hotat grevinnan, skulle övermanna dem och ge igen för sin skjutne kamrat. Men så blev inte fallet. De kom fram till Christinehofs slott utan några intermezzon.

På slottsgården gick några ur slottspersonalen till sina vanliga sysslor men tittade stort då den tyska vagnen rullade in på gården. Då de kände igen Christian och Gustaf så fortsatte de med sitt arbete utan att bry sig om vad de gjorde. De såg dock att ekipaget stannade framför slottstrappan och att Gustaf hoppade ner från vagnen.

- Jag går upp och pratar med grevinnan, sa Christian då han hoppade av sin häst.

- Då rullar jag ner mot förråden och försöker få någon med mig som hjälp att få av tysken, sa Gustaf.

- Du kan ju komma hit då du är klar, fortsatte Christian.

- Grevinnan Piper klarar du själv av. Hon kan vara glad att vi skrämde iväg packet, tyckte Gustaf och hoppade upp på kuskbocken.

Gustaf smackade till hästarna och styrde vagnen ner mot boställena och förråden med sin egen häst gående vid sidan om kärran. Christian band upp "Maja" utanför slottet och gick sedan in för att försöka träffa grevinnan Piper.

I foajén möttes han av en grevinnans tjänare och anmälde sitt ärende. Han var känd av betjänten som omedelbart visade in Christian i biblioteket. I biblioteket kunde Christian lägga av sin jägarhatt på ett av de små borden innan han gick och satte sig och väntade på grevinnan. Hon kom nästan omedelbart och verkade spänd på varför Christian var där. Han reste sig upp och hälsade på henne innan han lade fram sitt ärende.

- Gustaf Roth och jag redd runt ägorna och avslutade med besök på skifferbruket i Andrarum, började Christian.

- Såg det bra ut?

- Visst! Om inte tyskarna hade varit där.

- Vilka tyskar?

- Det vet jag inte, men en täckt vagn med något tysk emblem stod utanför bruket och lastade på verktyg och skiffer.

- Vi måste sätta oss, sa grevinnan och verkade tagen av det Christian berättade.

- Hur många var de? undrade hon och såg på Christian.

- Det var fyra ryttare och en som framförde vagnen, men vi skrämde iväg dem, sa Christian.

- Det var bra gjort.

- Bara det att en av dem råkade jag skjuta och han dog, fortsatte Christian.

- Var har ni honom nu?

- Gustaf tar hand om det med hjälp av vad jag förstår, några av arbetare från alunbruket.

- Jag ska se till att det inte blir några efterföljder för Jablonsky, avslutade hon och reste sig upp.

- Jag skulle tro att de inte kommer hit igen eller att grevinnan får fler otrevliga brev, sa Christian och tog sin hatt för att lämna biblioteket.

- Tack Jablonsky för det ni gjort. Hoppas, som ni sa att de inte hör av sig igen, sa grevinnan och väntade på att Christian skulle lämna biblioteket.

Christian förstod att hon ville att han skulle gå så han bugade sig för henne och lämnade biblioteket. Du han kom ut svingade han sig upp på "Maja" och red mot barackerna där han trodde att Gustaf höll till. Då han inte hittade Gustaf och ingen bruksarbetare fanns att fråga fortsatte han till Gustafs bostad. Efter att Christian bundit upp sin häst utanför bostadslängan begav han sig in. Han knackade på dörren till Gustafs bostad och hör honom ropa.

- Stig in bara...!

- Det är jag Christian, sa han då han gick in i bostaden.

Gustaf låg på en soffa och vilade, men sov inte.

- Kom och sätt dig, sa han och reste sig upp från soffan.

- Jag har varit hos grevinnan, började Christian.

- Vad sa hon då?

- Vi fick beröm.

- Men mannen du sköt då?

- Hon lovade fixa det. Vi skulle inte få några efterföljder, fortsatte Christian.

- Så bra att hon tar tag i det. Kroppen ligger inne i vagnshuset och jag har bett några arbetare från bruket att transportera det till kyrkogården och tillkalla prästen, förklarade Gustaf.

- Men...

- De skulle hitta på något lämplig att säga och att de blivit ditskickade av grevinnan.
 - Bra! Hon lovade ju stå för det hela. Hon var glad att de andra fick sig en minnesbeta så de kommer säkert inte tillbaka.
 - Ska du inte rida hem till din familj? undrade plötsligt Gustaf.
 - Jo...! jag sticker iväg nu så ses vi i morgon.
 - Väntar inte Hanna smått...?
 - Jovisst! Familjen växer, sa Christian och lämnade Gustaf.
- Han steg upp i sadeln på "Maja" och började färden hem mot Brostorp och Fränninge gård. I början av 1829 föddes Johan. Året efter 1830 föddes dottern Christina, Göran föddes 1833, Anna föddes 1835, Jöns föddes 1837, Johanna föddes 1839, Helena föddes 1841, Carl Johan föddes 1842, Helena föddes 1844 och Elna föddes 1847.
- 1848 flyttade familjen till Maglehem där Christian blev Åbo och arrenderade mark som han brukade. Han var då 47 år och slutade som hejderidare hos Christina Piper.
- Där föddes också en son som fick namnet Anders. Hanna och Christian fick tolv barn.
- Christian Jablonsky dog 10 april 1859, 58 år gammal.

9

Sedan Christian Jablonsky, hejderidare på Christinehof slutade som beriden skogvaktare på Christina Pipers slott och hennes alunbruk var behovet av väktare som hejderidare inte så stort. De moderna tiderna med motordrivna fordon var på inmarsch.

Dock kunde nog även nästa generation av Jablonskys ättlingar ha fortsatt i Christians anda men så blev inte fallet. I modern tid tituleras hejderidarna som jägmästare.

Carl Johan Jablonsky som var son till Christian, född 9 augusti 1842, var min morfars far. Han gifte sig med Bengta Jönsdotter från Tolånga och de bodde i först i Maglehem och Eggelstad innan arbetsbetyg utfärdades för Carl Johan den 18 april 1871. Han blev sedermera järnvägsarbetare och då flyttade familjen till Malmö.

De fick tre barn. Gustaf född 1872, Carl Johan född 1876, Anna Elina Ingeborg född 1881.

Carl Johan Jablonsky dog i Malmö 10 januari 1915.

Deras första son Gustaf född i Tolånga 14 januari 1872 var min morfar. Han gifte sig med Anna Nilsson, som kom från Simrishamn och var min mormor.

Gustaf Jablonsky var först bagargesäll och sedan han flyttat till Malmö arbetade han som bagare. Gustaf och Anna fick sju barn.

Karl Gustav född 1896, Erik Valdemar född 1898, Rut Jeanna född 1901, John Harald född 1904, Gunnar Anton född 1910, Tage Uno född 1906 och Dagny Ingeborg född 1908.

Gustaf Jablonsky dog 24 maj 1945.

Dagny Ingeborg Jablonsky född 3 mars 1908 och var min mor och arbetade som sömmerska. Hon gifte sig med Harry Jönsson 19 december 1937. De bodde i Malmö och fick ett barn.

Allan Gunnar född 2 mars 1941.